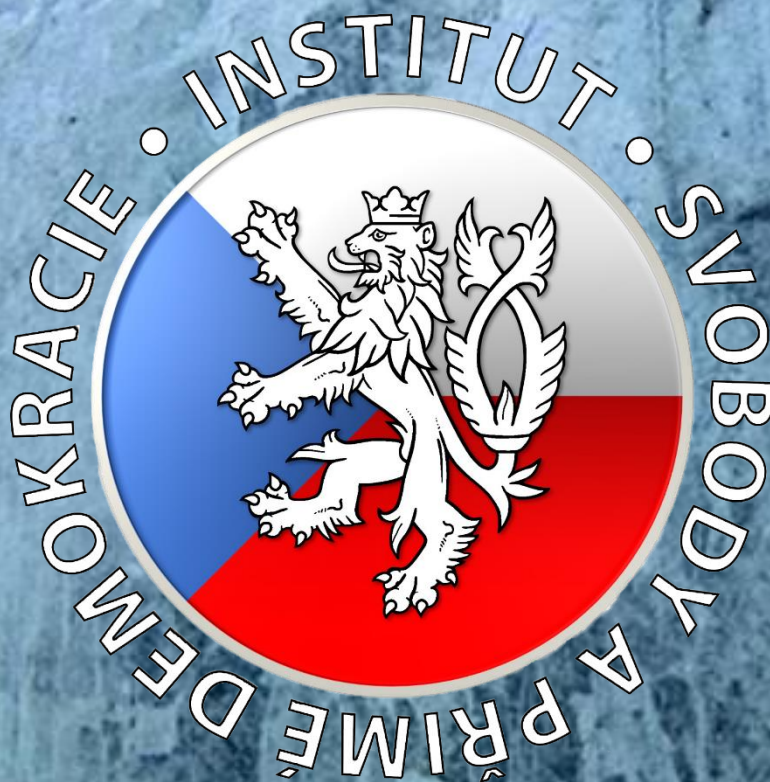

Seminář konaný pod záštitou poslance Ing. Radovana Vícha

ve spolupráci s Institutem svobody a přímé demokracie

Perspektivy vývoje Evropské unie

Co nás čeká a nemine

Praha 2022

*Seminář konaný pod záštitou poslance Ing. Radovana Vícha
ve spolupráci s Institutem svobody a přímé demokracie*

Perspektivy vývoje Evropské unie

Co nás čeká a nemine

Praha 2022

Seminář konaný v Poslanecké sněmovně PČR 20. června 2022

pod záštitou poslance Ing. Radovana Vícha

ve spolupráci s Institutem svobody a přímé demokracie (ISPD)

Ing. Radovan Vích

„Perspektivy vývoje Evropské unie: Co nás čeká a nemine“

Česká republika se 1. července na půl roku ujímá předsednictví Rady Evropské unie. Tato událost – ve spojení s bouřlivým aktuálním vývojem na poli mezinárodních vztahů, v oblasti mezinárodní bezpečnosti či evropské a světové ekonomiky a energetiky – byla zajímavou příležitostí k odborné debatě. K debatě, jejímž předmětem byly jednak priority českého předsednictví a aktuální politická a ekonomická témata, která musí být nyní na úrovni Evropské unie řešena, ale rovněž tak i možné další perspektivy a scénáře vývoje evropské (dez)integrace.

Úvodní slovo

Tomio Okamura – Předseda hnutí Svoboda a přímá demokracie (SPD)

Evropská unie a její proměny

Ivo Strejček, bývalý europoslanec: Evropská unie před Lisabonskou smlouvou.

Petr Mach, bývalý europoslanec: Evropská unie: 5 let poté

Ivan David, europoslanec: Současná Evropská unie. Je naděje na reformu?

Tomáš Doležal, politolog: Nový systém voleb do Evropského parlamentu

Současné politiky Evropské unie

Zdeněk Jandejsek, zemědělský podnikatel: Jak uživit evropské obyvatelstvo?

Jaroslav Bašta, poslanec: Bezpečnostní politika EU

Ivan Noveský, energetický expert: Evropa nám zatopí, aneb energetická krize

Vladimír Pikora, ekonom: Inflace a Euro. Bylo by nám s Eurem lépe?

Vlastimil Veselý, Společnost pro obranu svobody projevu: Plíživá cenzura svobody slova v Evropě.

České předsednictví Rady Evropské unie

Josef Nerušil, politolog, publicista: České předsednictví 2009 a dnes

Petr Drulák, politolog: Francouzský pohled na Evropu

Jiří Kobza, poslanec: Česko v Evropské unii, dnešní výhledy

Jiří Hejlek, filosof: Quo vadis, Evropo

Tomio Okamura – předseda SPD

Úvodní slovo

Podle programu náš seminář končí příspěvkem Quo vadis, Evropa. Otázkou, kam kráčí Evropa, bychom mohli rovnou začít, protože perspektivy Evropy se odvíjejí podle toho, kam a jak se ta naše Evropa bude posouvat a jak bude vypadat. Zda bude přívěskem USA a odbytíštěm jejich nadvýroby, ekonomickou i vojenskou kolonií a vazalem ve službách amerického impéria a globálních ekonomických sil, nebo se stane společenstvím suverénních spolupracujících národních států, které v prvé řadě hájí zájmy a blaho svých občanů a národů.

Z tohoto pohledu bychom měli vnímat i veškeré současné domácí a světové dění. My, co jsme tady, se určitě o nutnosti hájení našich hodnot, ale také priorit našich ekonomických perspektiv, přesvědčovat nemusíme. Ten zásadní problém je masivní propaganda, které obhájí a prosazuje pravý opak. Velkou část evropských politiků a novinářů opustil zdravý rozum a prosazují ideologie, které likvidují nejen evropské hodnoty, ale také evropskou ekonomiku.

Ve jménu práv menšin se likvidují práva většiny. Ve jménu lidských práv jsou potlačována lidská práva a svobody a ti kdo mají plná ústa demokracie, se skutečné demokracie bojí jako čert kříže. Tohle směřování je skutečně děsivé, ale věřím ve zdravý lidský rozum. Věřím tomu, že lidé nakonec skutečnou demokracii prosadí. A ve skutečné demokracii, ve které vládnou a rozhodují občané, se podaří vrátit Evropu do těch správných evropských kolejí. Nestačí se ovšem ptát, kam kráčíš, Evropo, ale je třeba, abychom my všichni řekli nahlas „Evropa patří Evropanům“ a podle toho také musíme jednat.

PaedDr. Ivo Strejček

Pracovník Institutu Václava Klause, bývalý poslanec Evropského parlamentu

Evropská unie a její proměny

Dovolte mi, abych nejprve poděkoval za pozvání na váš seminář a především popřál nově vznikajícímu Institutu SPD vše dobré v jeho budoucí existenci, kterou v těchto týdnech startujete. Úspěšnost takových projektů, s ohledem na události, které se kolem nás s překotnou rychlostí odehrávají, bude nesmírně užitečná.

Nyní k obsahu mého vystoupení. Jeho zadání, jak jej určili organizátoři semináře, znělo: EU před Lisabonskou smlouvou. Jak Lisabonská smlouva v praxi proměnila EU?

Ano, o cestě Evropské unie k Lisabonské smlouvě, o obsahu Lisabonské smlouvy i o důsledcích Lisabonské smlouvy pro další uspořádání EU smysl mluvit má a mluvit se má. Obávám se však, že dnes už pouze v historických kontextech. Způsob, jakým EU k Lisabonské smlouvě došla i způsob, jak ji nakonec – proti vůli většiny občanů některých členských států – prosadila, je studium poučné a nutné. Už i pro českou politiku. Vždyť Česká republika, díky tehdejšímu prezidentovi země Václavu Klausovi, byla poslední členskou zemí, která Lisabonskou smlouvu ratifikovala. Václav Klaus, s vyjednanou výjimkou (kterou pak čeští socialisté v budoucí vládě neodpustitelně na evropské úrovni nehájili), byl českou politickou scénou zcela opuštěn, bylo mu vyhrožováno, byl ve svých snahách politickými stranami i jejich vůdci zrazen. Nemohl činit jinak než Lisabonskou smlouvu podepsat.

Nicméně od Lisabonské smlouvy uteklo v členských státech EU, v evropských institucích i v širším světě tolik času a tolik se událo, že bychom dnes neměli příliš času věnovat „Lisabonu“, ale měli raději analyzovat období „po Lisabonu“.

Lisabonská smlouva byla podepsána 13. 12. 2007, v České republice ratifikována 2009. Jak šel vývoj dál?

- 2008 – 2015 – finanční a ekonomická krize (přeregulovanost finančních trhů byla faktickou příčinou riskantního chování finančních institucí s cílem vyhnout se regulacím);
- 2011 – Merkelové německá vláda rozhoduje o uzavření všech německých jaderných bloků do roku 2022;
- 31. 8. 2015 Merkelová: “Wir schaffen das“ a migrační vlna;
- 23. 6. 2016 – referendum o setrvání Velké Británie v EU. Na základě svobodného hlasování se britští voliči rozhodli opustit Evropskou unii;

- 2017 se 45. americkým prezidentem stal Donald Trump. Trumpovo vítězství a následující čtyři roky jeho prezidentství byly otrěsem pro progresivistickou levici nejen v Americe, ale také v EU;
- V prosinci 2019 byla v čínském Wu-chanu lokalizována nemoc Covid 19 způsobená koronavirem SARS-CoV-2. Ideologickým důsledkem této nemoci je „kovidismus“ - způsob uvažování, jak cíleně zvětšovat moc státu, zadlužovat státy a omezovat lidské svobody;
- 11. 12. 2019 byl představen Green Deal (tzv. Nový zelený úděl), soubor politických iniciativ Evropské komise jak dosáhnout tzv. klimatické neutrality EU do roku 2050;
- 14. 7. 2021: Evropská komise přichází s balíkem regulačních opatření s názvem „Fit for 55“ (základ New Green Deal)
- Květen 2022: uzavřen tzv. „experimentální demokratický dialog mezi evropskými institucemi a evropskými občany“ s názvem Konference o budoucnosti Evropy. Každou konferenci o budoucnosti Evropské unie, právě s ohledem na zkušenosti se vznikem tzv. evropské ústavy (a posléze Lisabonské smlouvy), je třeba brát vážně a obezřetně;
- 24. 2. 2022: invaze Ruska na Ukrajinu.

Proč tento stručný seznam nejdůležitějších událostí a co z něho vyvozují?

Od vstupu Lisabonské smlouvy v platnost již uplynulo třináct let. V průběhu tohoto období proměnily hospodářské, sociální, bezpečnostní a migrační hrozby EU tak výrazně, že drtivá většina občanů členských států EU – zahnaná do kouta strachem z války a vnějšího ohrožení, strachem z cen energií, strachem z cen a dostupnosti potravin – se k Evropské unii a jejím institucím se dnes, domnívám se, nestaví kriticky. Naopak, myslím, že pro evropské instituce byly a jsou covid a válka na Ukrajině úžasným „oknem příležitosti“, aby prošlo to, co ještě před pár lety či měsíci bylo nemyslitelné.

Žijeme období nejistot. Nejistota, nestabilita, vnější ohrožení a pocity strachu vhánějí obvykle lidi do „houfu“. Lidé se v houfu cítí bezpečněji, slova jako „solidarita“, či dokonce „evropská solidarita“ (řekněme rovnou nikdy Bruselům vážně míněná) jsou slova chytlavá. A protože si myslím, že se situace nějakou dobu zlepšovat nebude (nechci rovnou použít skeptické „bude zhoršovat“), očekávám, že unijní hlásání „být solidárně v houfu“ snadno přehluší autentické národní zájmy.

Základní charakteristikou dneška proto vidím v renesanci EU a NATO a tuto renesanci považuji za zásadní kvalitativní proměnu dneška v porovnání s obdobím kolem „Lisabonu“. Tak zásadní, že doporučuji velmi pečlivě sledovat vývoj kolem „výsledků“ tzv. Konference o budoucnosti Evropy. Jsem si téměř jist, že ono dnešní – tolik se Bruselu a „Bruselanům“ hodící „když je válka, nezabývejme se detaily“ – může vyústit v pokus o nové smluvní uspořádání EU, rozumějme v pokus o další probruselskou centralizaci.

V tomto slova smyslu zklamání dnes všechny ty z vás, kteří se domnívají, že problémy s energiemi, s nedostatkem plynu, elektřiny a ropy, budou muset být vyřešeny racionálně a efektivně (jádro, uhlí), že Green Deal bude oslaben či dokonce opuštěn. Mýlíte se. Opak je a bude pravdou. EU byla covidem i ukrajinskou válkou polita živou vodou. Vše co z Bruselu pochází, bude většinově považováno za správné, vhodné a vítané.

Dá se s tím něco dělat?

Má-li EU projít změnami – v pozitivním slova smyslu – musí být pro takové změny vytvořeny podmínky. Podmínkou takových změn je změna veřejného mínění. Jinými slovy – musí existovat poptávka po vážných hlubokých změnách, které výrazně oslabí Brusel (ne-li jej zcela z další budoucnosti vyřadí).

Poptávka po vážné kvalitativní změně EU musí vyklíčit mezi občany, musí vzniknout dole. Povrchní institucionální „perestrojky“ či „reformy“ nic rozhodujícího znamenat nemohou. Pouze občané si mohou svým tlakem vynutit transformační změnu EU v něco, co bude odpovídat jejich představám o svobodnější existenci jejich národního státu.

Co by mělo být splněno, aby ona poptávka po pozitivní transformaci EU, mohla začít?

Především musí lidé pochopit, že Evropská unie pro ně nic pozitivního nepřináší. Musí si uvědomit, že je zatěžuje, že jim překáží, že je původcem jejich obtíží, že evropské instituce jsou onou „žábou na prameni“. Idea Evropské unie – ne idea vzájemně výhodné spolupráce svobodných státních útvarů – se musí nejprve v očích občanů zdiskreditovat. Asi tak, jako se na základě našich zkušeností zdiskreditoval komunismus. Tak zásadně, že nebylo fakticky nikoho, kdo by jej v roce 1989 hájil či chtěl udržovat při životě.

Evropská unie v očích voličů zdiskreditovaná není! Nevidím kolem sebe lidi spílající Bruselu. Zato vidím desítky neziskových organizací (bruselských hlásných trub) pohodlně žijících z „evropských“ dotací. Vidím tisíce absolventů chrlených českými (i evropskými) vysokými školami indoktrinovaných „evropskými“ idejemi. Vidím na každém kroku eurotabulky tvrdící, že bez příspěví EU by nikdy nebyly postaveny obchvat, most, cyklistická stezka, škola (abych vyjmenoval alespoň trochu to pozitivní. Ty „soft“ projekty vyplývané mezi probruselské neziskovky vyčíslit ani nejde). Jistě, každý z nás známe někoho, kdo „nadává“ na Brusel. Ale přiznejme si upřímně, kolik známe lidí, kteří si vážně uvědomují mylnou podstatu celého projektu politické unifikace části evropského kontinentu?

Nevidím také žádnou relevantní rozhodující politickou sílu nebo stranu, která by problém Evropské unie postavila do centra své politiky. Nevidím žádný takový subjekt, který by občanům nabízel přesvědčivé politiky, hlasatele našich myšlenek, obhájce výhod národního státu, veřejností přijatelně a respektované lidi. A to, že neexistují (nebo existují na okraji politického spektra), to je další z příkladů, že není poptávka po takové politice. Kdyby mezi veřejností existovalo vážně míněné přání zatřást s Evropskou unií, vhodné politikové by se našli.

Optimisté mezi vámi budou namítat, že obludnosti typu Green Deal a z nich plynoucí nedostatek energií, hospodářský rozvrat, bída, zchudnutí všech vrstev obyvatelstva nebo inflace přece „něco“ s veřejným míněním udělat musí. Souhlasím, pouze se domnívám, že vyhocené – možná i revoluční – nálady se obrátí proti vládám domácím. Ba, dokonce, že ono nadnárodní „bruselské“ může být takovým vývojem dokonce posíleno.

Závěr:

- Jsem přesvědčen, že covid a válka na Ukrajině probudily mezi občany členských zemí nálady „být v jednom houfu“. Evropská unie a NATO prožívají svoji renesanci, obnovily v očích veřejnosti „právo na existenci“.

- Má-li dojít k transformaci Evropské unie v celek suverénně a svobodně kooperujících států, může tak dojít pouze na základě přání občanů členských zemí. Tedy směrem zdola. Institucionální „perestrojky“ nefungují, protože mají byrokratický charakter.
- K hluboké proměně EU se v očích voličů musí EU nejprve vážně zdiskreditovat. A to se zatím neděje. Naopak.
- Neexistují prozatím důvěryhodné a silné politické strany (v rozhodujících členských státech EU), které by transformaci EU vytyčily jako zásadní téma svých programů. K tomu může dojít až poté, kdy si voliči uvědomí, že za jejich „domácí“ problémy méně mohou domácí vlády, ale více bruselské centrum. K takové míře uvědomění je ovšem zatím daleko.
- Co dělat? Postupovat vpřed drobnými krůčky, vybojovávat drobné úspěchy. Být trpěliví – ale houževnatí.

Ing. Petr Mach, Ph.D.,

Ekonom, bývalý poslanec Evropského parlamentu

Evropská unie: 5 let poté

Evropský parlament jsem opustil před 5 roky. Do politiky jsem vstupoval jako kritik EU, kritik Lisabonské smlouvy, kritik eura, kritik migrační či energetické politiky EU a jako zastávce vystoupení České republiky z Evropské unie. Na mých postojích se nezměnilo nic, ani když jsem již 5 let mimo politiku a když teď čelíme novým krizím.

Když se v Evropském parlamentu schvalovala na začátku mého působení v něm, v roce 2014, Asociační smlouva s Ukrajinou, byl jsem proti. Tento můj postoj byl promyšlený a byl jsem přesvědčen, že smlouva je špatná jak pro EU a její členy, tak pro Ukrajinu. Viděl jsem, že EU tahá Ukrajinu za nos, když jí mlhavě slibuje budoucí členství. Argumentoval jsem, že smlouva prohloubí příkopy v ukrajinské společnosti a posílí separatismus východních regionů.

To samozřejmě nestálo výslovně ve smlouvě, bylo to ale podstatou smlouvy, kterou člověk musel vidět mezi řádky. Smlouva měla na Ukrajinu asymetrický dopad, mohla prospět západní části, tím, že nastartovala proces snižování evropských cel, poškodila by ale východní části orientované na Rusko tím, že chtěla po Ukrajině zavést cla na ruské zboží.

Myslím si stále totéž. Ukrajina by měla od EU získat možnost exportovat zboží bez cel, a to nepodmíněně, bez povinnosti zavádět jiné regulace. Bylo by to pro obě strany lepší než mlhavé sliby budoucího členství.

Některé lidské instituce jsou užitečné více, některé méně. Evropská unie podle mého soudu je institucí zbytečnou nebo škodlivou. EU je dobrá na to, aby schvalovala bezzubé rezoluce o tom, jak je kde na světě diskriminovaná LGBT menšina. Je dobrá na to, aby poslanci, kteří si u auta ani neumí sami vyměnit kolo nebo žárovku, vyhlášovali zákazy spalovacích motorů od roku 2035.

Ale pro náš každodenní život nepřináší EU nic dobrého. Vezměme si poslední čtyři velké krize: Krizi eurozóny, migrační krizi, covid a nyní válku na Ukrajině.

Krize eurozóny byla krize způsobená samou podstatou EU. Bez existence eura by ta krize nikdy nevznikla. Kdyby Řecko v roce 2009 mělo svoji drachmu, ta by v reakci na hospodářský útlum a předlužení země oslabila a slabší měna by podpořila ekonomické zotavení, Řecko by bylo levnější pro turisty i obchodníky. Protože ale EU trvala na udržení eurozóny, musela

vymýšlet všelijaké záchranné fondy a jednotlivé země eurozóny musely dotovat udržení eurozóny stovkami miliard eur.

Migrační krizi EU podpořila tím, že v rámci tzv. Schengenské dohody zrušila ostrahu vnitřních hranic a nechala tak proudit migranty od pobřeží na sever za lepšími ekonomickými podmínkami. Pak neuměla vymyslet nic lepšího než přerozdělovací kvóty.

S covidovou krizí se každý stát musel popasovat po svém, role EU byla minimální.

Pokud jde o nynější válku na Ukrajině, země, kam přichází uprchlíci, se o ně starají dle svého, jako by EU neexistovala, a jsou to i jednotlivé země, které posílají na Ukrajinu zbraně. EU je opět irelevantní.

EU je instituce pro doby klidu, míru a prosperity, to se s ní dá žít a její výstřelky se dají nějak snést. EU ale není institucí jakkoliv akční nebo užitečnou, pokud jde o vážné krize.

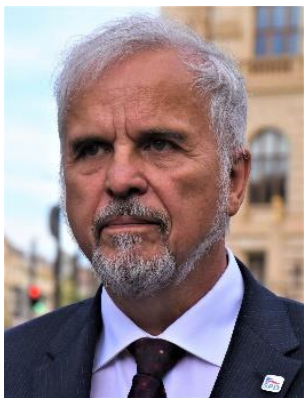
Myslím si stále, že by České republice bylo lépe mimo EU. Šance na to, že by se Česká republika rozhodla referendem nebo na základě voleb z EU vystoupit, je ale mizivá. Je také nepravděpodobné, že by se EU jako celek domluvila na svém rozpuštění, nebo že by nás EU vyloučila.

Za nejpravděpodobnější scénář budoucího vývoje považuji to, že EU dál bude ztrácet na významnosti. Bude přibývat případů, kdy země EU budou ignorovat její rozhodnutí a své závazky (jako tomu bylo a je v případě ČR, pokud jde o zavedení eura nebo migrační kvóty).

Příští krize bude dost možná energetická krize. Bude podpořena jak válkou na Ukrajině a sankcemi proti Rusku, tak energetickými regulacemi EU. Čekám, že i v této krizi se bude snažit každá země zajistit se na vlastní pěst. Němci začnou obnovovat své uhelné elektrárny, my budeme mít svoji jadernou energii a jednotlivé země začnou ignorovat kvóty EU na obnovitelné zdroje energie a další energetické regulace, od povolenek po zákazy motorů.

Jinými slovy, EU postupně vyšumí. Byrokrati se budou tvářit, že stále vládnou, nikdo je ale nebude reálně poslouchat.

MUDr. Ivan David, CSc.

Člen předsednictva SPD, poslanec Evropského parlamentu

Současná Evropská unie. Je naděje na reformu?

Nechci zpochybňovat, že se EU mění, ale rozhodně nemohou souhlasit s představou, že do určité doby se EU vyvíjela hezky a pak se cosi pokazilo, od těch dob se nám nelíbí, ale je naděje, že se zreformuje k naší spokojenosti a radosti.

Protože to, čím je EU dnes, měla v genech. To, k čemu dnes dochází, to si přáli její dodnes oslavovaní zakladatelé, ale i věrozvěsti, k nimž patří někdejší československý občan rakouskojaponského původu Richard Mikuláš Coudenhove-Calergi se svojí hraběcí představou pracující třídy. Tento dodnes v Evropské unii velmi oceňovaný vizionář napsal v Panevropském manifestu: „Mnohost národů bude nahrazena budoucí euroasijsko-negroidní rasou, velmi podobnou starým Egypťanům.“

G. Brock Chisholm, bývalý ředitel Světové zdravotnické organizace, řekl: „Co lidé musejí všude rozvíjet, to je kontrola porodnosti a smíšená manželství (mezirasová) za účelem vytvoření jediné rasy v jediném světě, závislé na centrální autoritě.“

Každé dva roky jsou evropeisté odměňováni Evropskou cenou Coudenhova-Kalergiho, ti, kteří se obzvláště vyznamenali v naplňování jeho zločinného Plánu. Mezi nimi jsou osobnosti kalibru Angely Merkelové, která dostala tuto cenu jako první v roce 2010. Na fotografii se vedle Merkelové tlemí Bernt Posselt. V roce 2012 na speciálním kongresu ve Vídni, který se konal na oslavu 90 let panevropského hnutí obdržel Herman van Rompuy.

V srpnu 2016 pravil Jean Claude Juncker, že hranice jsou nejhorší politický vynález. Herman Von Rompuy řekl: "V EU již nesmí být místo pro slova jako národ a vlast ve smyslu národním. Nová Evropa musí vymazat tyto pojmy ze slovníku. V EU není pro tyto pojmy místo. Čím dříve si to všichni uvědomíte, tím lépe."

Jean Monet, zakladatel EU je autorem výroku: "Lidé musí být vedeni k superstátu, aniž by věděli, co se s nimi děje." Náměstek ministra zahraničí Německa Michael Roth skromně poznamenal: „Jako největšímu členskému státu EU náleží Německu vůdčí role, i jestli si to přejeme nebo nepřejeme. Tuto úlohu musíme přijmout.“

Bývalý předseda Evropského parlamentu Martin Schulz varoval: "Potřebujeme ducha evropského společenství. A v případě nutnosti to musí být VYNUCENÉ SILOU. Nelze – a já patřím k lidem, kteří to říkají, abychom v XXI. století globalizaci a globální problémy řešili nacionalismem. V jistém okamžiku je třeba bojovat a je třeba říct, že v případě nutnosti budeme proti jiným bojovat, abychom dosáhli svého cíle." K Brexitu řekl: „Není filosofií EU, aby dav rozhodoval o svém osudu.“

Takže to, co vidíme jsou chyby, nedokonalosti, které jejich strůjci rádi opraví, nebo záměr? Jsem přesvědčen o tom druhém. Jak ještě vysvětlit, že Evropská unie není a od počátku nebyla dobročinný spolek? Evropská unie předstírá, že je státní útvar, ale je jen mezinárodní organizací založenou na smlouvě zemí, které k ní přistoupily. Ale Evropská unie chce být nadnárodním, nadstátním celkem.

Za Evropskou komisí stojí nadnárodní korporace, ale nepředstavujme si je jako žebráky podobné Babišovi. Tito lidé dobře vědí, že jejich skutečné záměry a cíle by se nelíbily a musejí se smířit s demokratickou tradicí druhé poloviny dvacátého století. Jde jim o dosahování souhlasu, demokratické rozhodování informovaných občanů je pro ně noční můrou. Podle toho demokracie v EU vypadá. Oficiálně se mluví o „určitém demokratickém deficitu“. Není tady místo pro podrobnější popis, jak ve skutečnosti v EU probíhá rozhodování.

Ve skutečnosti vládne Evropská komise, ačkoli se může zdát, že zákonodárci jsou společně Evropský parlament a Evropská rada. Evropská komise je úřednický aparát, který pracuje na shora zadaných úkolech a blaho úředníků záleží na spokojenosti nadřízených. Úkoly jim nezadává demokraticky volený sbor, ale ti, kteří dobře chápou a tak postupují, mohu-li použít trefně vyjádření Karla Poláčka. Nejvyšším blahem je maximalizace zisku, i když to vypadá, že cílem je kumulace ztrát až k naprostému rozvratu.

Evropský parlament je dosud volen celkem demokraticky, ale problém je v jeho kompetencích. Ty se podobají spíše parlamentům konstitučních monarchií, v nichž měly vzbuzovat dojem demokratické korekce absolutistické moci.

To, co překáží, jsou státy v nichž parlamenty více méně prosazují jakýsi veřejný zájem. Poslanec a bývalý předseda Zemědělského výboru a italský člen socialistické frakce Paolo De Castro zvedá varovně prst se slovy: „To nejhorší, co by se nám mohlo stát, je renacionalizace“, aby si státy o svých záležitostech rozhodovaly samy. Stejně mínění má velká většina Evropského parlamentu s výjimkou naší frakce Identita a demokracie nálepkované jako populistická nebo dokonce fašistická, větší části konzervativní frakce a menší část frakce lidovecké. Proto mají být státy, jejichž parlamenty a vlády se vzpěčují, potrestány. To se nyní týká například Polska a Maďarska.

Poslanci Evropského parlamentu žijí pod hrozbou, že se o jejich hlasování dozvědí občané v jejich zemi na jedné straně a hrozbou nelibosti většiny vlastní frakce na straně druhé.

Ti, kteří vládnu Evropskou komisí, si přejí další a další nástroje moci Evropské unie nezávisle na mínění občanů v členských státech. Radikální, jak oni říkají, ambiciózní cíle prosazuje většina Evropského parlamentu. V současné době je na řadě prosazení dalších oblastí, v nichž se má v Evropské radě rozhodovat kvalifikovanou většinou, tedy bez ohledu na menšinu států v nichž by byli proti. Jde o mezinárodní politiku k níž se počítá také obranná, ve skutečnosti útočná politika a samozřejmě sankce včetně sankcí proti neposlušným státům.

V Evropském parlamentu se podařilo prosadit návrh jako podnět pro další práci Evropské komise, aby implementace norem do zákonů jednotlivých národních států nezdržovala záměry Evropské unie, tedy těch, které jí ve skutečnosti ovládají, proto by měla Evropská unie být řízena mnohem více nařízenými, které jsou přímo vykonatelné a méně směrnicemi, které je třeba schvalovat v národních parlamentech.

Lidovecký europoslanec Zdechovský na svém twitteru před týdnem prohlásil: „Česku hrozí pokuta od Evropské komise, protože naši zákonodárci nestíhají schvalovat unijní směrnice. Problém se táhne od Babišovy vlády. Místo rychlého a efektivního projednávání se často blokuje a obstruuje. Pak nám hrozí postihy ... Tohle musíme změnit!“ Konec citace. Který diktátor označoval parlament za žvanírnu? Podrobíme se definitivně diktátu cizích zájmů, jak žádá Zdechovský a s ním většina Evropského parlamentu?

V současné době Evropská unie za souhlasu zástupců všech států usiluje o dvojitou sebevraždu. Organismus úmyslně oslabený proticovidovými opatřeními má být podroben Zelenému údělu, který sice klima nezmění ani o milimetr, za to zlikviduje a těžce poškodí hospodářství a tím i sociální situaci občanů a současně spouští železnou oponu trochu dál na východ, ale tentokrát i na jih. Většina států světa bude mít suroviny a odbytové možnosti a dnes i technologie, zatímco Evropská unie bude mít pevné postoje.

Je to, jako když se sebevrah zastřelí s hlavou v oprátce.

Samozřejmě pokračují pokusy o sebepoškození masovou imigrací osob, které se rozhodně nebudou chtít přizpůsobit. Tentokrát, a hezky znějící názvy, to oni umí, pod heslem „usnadnění příchodu talentů“. Talentem se nemíní vysoká kvalifikace, talent v tomto případě znamená i schopnost, nikoli nutně ochotu negramotného imigranta mýt nádoby nebo provádět jednoduché práce u pásu. Nevadí, že islamizace Západu je už nezvratná.

Nedávno mi někdo položil otázku, která se nabízí. Jsou to spíše idioti nebo zločinci? Nemusel bych být soudním znalcem, abych věděl jako každý, že idiot se snadno stane zločincem, je-li naveden. Jestliže lze někoho navést využívaje jeho duševní slabosti, pak je to zřejmě idiot. Za takové navádění je vyšší trestní sazba. Je-li navádění zaměstnáním jako u žurnalistů nebo lobbyistů, náleží za ně odměna.

Proto se komisařka Jourová zabývá zaváděním cenzury na unijní úrovni, na rozdíl od Rakušana a Petra Fialy, kteří tak činí na domácí úrovni. Neinformovaní lidé vycházejí z chybných premis a proto mohou dospět jen k chybným závěrům, tedy takovým, které poškozují jejich zájmy. Jde o to, aby se ani lidé schopní kritického náhledu ke korigujícím informacím nedostali. To je další velmi důležitý směr reformy EU.

V Evropské komisi vládou také korupce a strach. Jde o statisíce dobře placených lidí, kteří mají co ztratit a strach chovat se jinak než jako ovce a všemu přitakávat.

O reformě Evropské unie mluví všichni. Ale nemluvil bych v souvislosti s možnou reformou o naději, ale o hrozbě, ne-li jistotě, že s ní bude méně vlivu států a národů a více přímo vykonatelných direktiv z našim občanům nepříznivé vůle. Taková je totiž vůle hybatelů Evropskou komisí a většiny Parlamentu i Rady.

Současná situace je přelomová a svět již nikdy nebude takový, jaký donedávna byl. O to větší odpovědnost mají všichni, kteří mohou uplatňovat svůj vliv ve prospěch slušných občanů.

Ing. Tomáš Doležal

Ekonom, politický analytik, publicista

Tématem mého příspěvku má být nový systém voleb do Evropského parlamentu. Toto téma ovšem nelze pojednat samostatně – resp. bez toho, abychom zmínili dva projekty Evropské unie či spíše jeho samozvané quasivlády, Evropské komise.

Těmito projekty jsou Akční plán pro demokracii, představený koncem roku 2020 a tzv. Konference o budoucnosti Evropy, jejíž idea vznikla v roce 2019, poté byla vzhledem k epidemii covidu odložena, ale pak se, bohužel, vrátila s plnou razancí a před pár týdny byly představeny její výstupy a závěry.

Akční plán pro demokracii je balíček legislativních návrhů zaštitěný eurokomisařkou Věrou Jourovou, která je i hlavní politickou postavou v Evropské komisi stojící za návrhem na změnu volebního systému pro volby do Evropského parlamentu. Pro tento plán změny volebních pravidel existuje v Akčním plánu pro demokracii eurospeakový výraz „ochrana demokratických procesů a institucí“. A také se zde používá termín „opatření pro podporu svobodných a spravedlivých voleb“. Čili tradiční unijní klamavá reklama, protože pravým cílem je zde naprostý opak toho, co je deklarováno.

Ve vztahu k volební reformě Akční plán pro demokracii, který je svou právní formou tzv. sdělením, dokumentem avizujícím předložení dalších, již závazných, právních předpisů, obsahuje tyto kroky: 1) revize pravidel pro financování evropských politických stran 2) boj proti dezinformacím – zejména zpřísnění požadavků na online platformy a zavedení důsledného monitorování a dohledu, 3) právní opatření týkající se politické reklamy, která se zaměří na sponzory placeného obsahu. Tedy jedná se primárně o soubor nástrojů ovlivňující předvolební fázi, podmínky a pravidla volebních kampaní - s cílem omezit prostor svobodné politické soutěže, podpořit a preferovat prounijní politické proudy a potlačit a omezit a sankcionovat ty ostatní.

Konference o budoucnosti Evropy, která skončila v květnu letošního roku, pak byla projektem Evropské komise, v rámci něhož se zhruba dva roky na nejrůznějších fórech zástupců unijních institucí diskutovalo o budoucí podobě evropské integrace a Evropské unie - přičemž snahou Evropské komise, která nastolovala agendu této konference, byly nepokrytě kroky a návrhy vedoucí k další federalizace Unie, k posílení pravomocí unijních orgánů a k oslabení kompetencí členských států.

Mezi jinými šlo právě o revizi systému - a celého procesu - voleb do Evropského parlamentu ve smyslu posílení jeho nadnárodních prvků a arbitrárního začlenění prvků dálkového, distančního hlasování. Tuto oblast agendy Konference měla opět na starosti eurokomisařka Věra Jourová.

Konference o budoucnosti Evropy zformulovala a prezentovala tedy letos v květnu celkem 49 skupin návrhů, z nichž vyplynulo 300 konkrétních opatření. Místopředseda konference, známý belgický eurofederalista Guy Verhofstadt, při této příležitosti prohlásil: „Byl to boj, který ve výsledku ukázal, že Evropa musí být ještě integrovanější a akceschopnější.“ Tento výrok možná vydá za všechny podrobné rozборы a analýzy...

A existují velmi reálné a relevantní náznaky toho, že by doporučení Konference mohla vést až ke změně primárních zakladatelských smluv o Evropské unii. Například předsedkyně Evropské komise von der Leyenová na toto konto prohlásila, že „...jednomyslné hlasování v Radě Evropské unie se v současnosti přežilo...“. Což je velmi nebezpečná myšlenka, mnohem nebezpečnější než celá reforma voleb do Evropského parlamentu.

A souvisí s představou francouzského prezidenta Macrona o institucionální reformě Evropské unie prostřednictvím jednání nového Konventu, což navozuje neblahé vzpomínky na debaty o unijní Ústavě, na jejichž konci bylo přijetí Lisabonské smlouvy.

Ale zpět k našemu tématu.

3. května letošního roku Evropský parlament, právě na základě popsaných projektů a diskusí, schválil návrh reformy evropských voleb, jejímž cílem je sjednotit, unifikovat, způsob výběru europoslanců v jednotlivých členských státech a zavést celoevropský volební obvod – zatím komplementárně, doplňkově k volbám do Evropského parlamentu v jednotlivých členských státech.

Smyslem a cílem této europarlamentní iniciativy je tedy sjednotit pravidla voleb do Evropského parlamentu ve všech členských státech Evropské unie - včetně určení jednotného data konání evropských voleb. Už dokonce zazněl i konkrétní návrh konkrétního data. Má to být 9. květen, v orgánech Evropské unie deklarovaný a propagovaný jako Den Evropy.

Pro ty, kdo neví, o co jde, a já se přiznávám, že jsem mezi ně donedávna patřil také, se jedná o výročí tzv. Schumanovy deklarace z roku 1950, v níž byla poprvé konkrétněji nastíněna myšlenka institucionalizované evropské politické integrace. Mimochodem, dle závěrů Konference o Evropě by měl být tento den napříště celounijním státním svátkem.

Věřme, že pro většinu občanů České republiky bude 9. květen spojen i nadále s úplně jinými událostmi, které byly pro naši zemi zásadní a určující. Dle návrhu schváleného v Evropském parlamentu by občané států Evropské unie v evropských volbách mohli volit v kterémkoliv členském státě – a to i korespondenčně. A má jim být umožněno i elektronické hlasování.

Součástí návrhu je i snížení aktivního volebního práva na 16 let a pasivního volebního práva na 18 let. Návrh zavádí i povinnou celounijní uzavírací klauzuli pro vstup do europarlamentu na úrovni 3,5 procenta hlasů, což se bude v praxi týkat pouze Německa, zato však výrazně, protože zde aktuálně pro tento typ voleb žádná uzavírací klauzule neexistuje.

Dle německých politologů tak v důsledku toho napříště dojde k propadu zhruba pěti milionů hlasů německých voličů, a to výhradně voličů menších stran, i euroskeptických, kteří tak ztratí své zastoupení. Těmito návrhy je pochopitelně výrazně narušena tajnost a férovost voleb – a vytvořen prostor pro jejich manipulaci - ale zásadně je potlačen i národní prvek těchto voleb, kdy jejich výsledky již nebudou určeny primárně občany jednotlivých států, kteří by měli do Evropského parlamentu vyslat své národní zástupce, ale tím, kolik se v té které zemi těchto

voleb zúčastní cizinců, byť by zrovna byli v daném státě na dovolené či na jednodenním zájezdu.

Konkrétně tedy europoslanci navrhnou, aby každý volič v evropských volbách disponoval dvěma hlasy: prvním, tak jako dosud, v národním volebním obvodu tvořeném konkrétním státem - a druhým v tzv. celoevropském volebním obvodu, kde by své kandidátky sestavovaly a nabízely jednotlivé evropské politické strany.

Tedy mezinárodní evropské aliance a sdružení politických stran a hnutí s podobnými politickými programy, jako jsou např. Evropská lidová strana, Evropští socialisté, Identita a demokracie a další.

Jde už na první pohled o velmi diskriminační bariéru, protože v tomto volebním obvodu nebudou moci kandidovat ty politické strany a hnutí, které nejsou členy nějaké takové aliance. Tedy primárně, z povahy věci, politické subjekty orientované národním či euroskeptickým směrem. Případně specificky, monotematicky zaměřené strany či hnutí, tzv. single-issue party, které ovšem mají nepochybně také právo na volný vstup do politické soutěže.

Popsaným způsobem, by se v celoevropském obvodu, volilo 28 tzv. dodatečných poslanců, přičemž lídr každé takové stranické celoevropské kandidátní listiny by byl zároveň kandidátem této politické skupiny na předsedu Evropské komise. Z čehož je opět zřejmé, že neodůvodnitelnou výhodou by v tomto směru měly politické proudy s celoevropskou organizací, tedy opět hlavně prounijní síly, zejména evropští lidovci a socialisté.

Na těchto celoevropských kandidátních listinách by museli být taktéž rovným způsobem, paritně, zastoupeni muži a ženy. Dokonce je v návrhu Evropského parlamentu přímo zmíněn princip tzv. zipování, střídavé kandidátní listiny, na nichž muži obsazují liché pozice a ženy sudé, případně naopak.

Navržená reforma tedy jednoznačně favorizuje a zvýhodňuje tradiční prounijní strany s celoevropskou strukturou a se silným postavením v největších unijních státech. O nějaké rovnosti hlasů nemůže být ani řeči. A navíc - po všech zkušenostech s reformami uvnitř Evropské unie a u vědomí silných unifikačních a federalizačních tendencí v jejích orgánech i v největších evropských státech v čele s Německem si můžeme být jisti, že celounijní volební obvod generující 28 europoslanců je pouze prvním krokem, jakýmsi pokusným balónkem, který bude mít pokračování. A na konci celého procesu pak bude myšlenka zvolit tímto způsobem všechny europoslance.

Ovládnutí Evropského parlamentu prounijními federalistickými subjekty pak bude setrvalou jistotou – se všemi představitelnými důsledky. A jestliže jedním z doporučení Konference o budoucnosti Evropy je i přiznání možnosti legislativní iniciativy Evropského parlamentu, nejde zrovna o veselé vyhlídky.

Místopředsedkyně Evropské komise Věra Jourová samozřejmě ihned po schválení tohoto návrhu v Evropském parlamentu prohlásila, že Komise tuto iniciativu na změnu evropských volebních pravidel plně podporuje. S odvoláním na to, že reforma způsobu výběru europoslanců figurovala na seznamu doporučení, která vznesla právě nedávno skončená Konference o budoucnosti Evropy. Podle Jourové by tato doporučení měla být jednoznačně respektována.

Mimochodem, na tomto příkladu je jasně vidět nesmyslnost termínu „zástupce České republiky (případně „náš zástupce“) v Evropské komisi“. Ne, nic takového neexistuje. Vstupem do Evropské komise je každý její člen povinen úplně se odstříhnout od státu, který ho do komise vyslal a napříště musí hájit pouze zájmy Evropské unie jako celku. Tak je to přímo definováno v primárních dokumentech Unie.

Proto je úplně falešné vyvolávat naděje typu, že kdyby byly v Evropské komisi osobnosti preferující národní zájmy, nějací konzervativní realisté, situaci by se změnila. Nikoli, není tomu tak. Maximálně by se změnili oni, přinuceni tzv. držet basu. Přesně v duchu výroku Martina Luthera: „Když budete plnit ďáblu vůli, bude i on mírný jako beránek!“.

Pokud ovšem tito politici basu držet nebudou, budou bez milosti politicky zlikvidováni, jako někdejší italský kandidát na eurokomisaře Rocco Buttiglione poté, co na plénu Evropského parlamentu v nominačním slyšení v roce 2004 projevil své konzervativní postoje v některých hodnotových záležitostech.

O návrhu Evropského parlamentu na změnu systému evropských voleb nyní budou jednat členské země a finálně o něm bude rozhodovat Rada Evropské unie, a to na principu jednomyslnosti. Což by nás ovšem nemělo naplňovat falešnými nadějemi, jak vidíme na příkladu schvalování pro mnohé evropské země likvidačních sankcí a embarg na import ruské ropy či plynu.

Ale zároveň nepropadejme přílišnému pesimismu. A dejme české vládě šanci, projevit v praxi její postoj k českým národním zájmům. V poslední době se často hovoří o tom, jaké by měly být priority české vlády v době jejího předsednictví Radě Evropské unie – a je to i téma závěrečného panelu tohoto semináře. Pokud by jednou z těchto priorit byla snaha o zablokování reformy systému evropských voleb předložené Evropským parlamentem, natož snaha úspěšná, nebylo by to rozhodně vůbec špatné. Ba naopak.

Ing. Zdeněk Jandejsek, CSc.

Zemědělský podnikatel, bývalý prezident Agrární komory ČR

Jak uživit evropské obyvatelstvo?

První zásadní věcí je, že bychom neměli plakat, ale měli bychom dělat nějaké reálné kroky, abychom uživili evropské obyvatelstvo. V první řadě bychom měli vyhodnotit plnění přístupových dohod všech států přistoupivších do Evropské unie v roce 2004 a později.

Společná zemědělská politika, která byla v přístupových dohodách sepsána, je dnes velice razantně poškozována. Žádná vláda ČR od roku 2004, a to je již 18 let, nepřišla s kontrolou plnění těchto dohod, aby informovala veřejnost. Reálná společná zemědělská politika EU je v přímém rozporu s tím, k čemu jsme se zavázali.

Stejné podmínky všem

Další věcí je jednotný trh. Ten se může realizovat pouze tehdy, pokud máme stejné podmínky v produkci potravin. Pokud máme být ve stavu konkurenceschopnosti, pak musíme mít stejné podmínky. Dnes je stejné nemáme. Uvedu jen několik příkladů. Například Holandsko má ideální přírodní podmínky a k tomu ještě dostávají tamní zemědělci 400 euro podporu na 1 hektar. Konkrétně 393 euro a v ČR je to 224 euro na 1 hektar. Co se týče národních podpor máme oproti nim zhruba třetinovou, v některých případech pouze pětinou podporu od státu.

Je jasné, že v takovém případě nemůžeme být konkurenceschopní. A celé se to posouvá do roviny, že se stáváme prakticky kolonií. Právě potraviny budou podle mého názoru jedním z katalyzátorů změn, které u nás mohou nastat. Nic jiného tak zásadním způsobem neovlivní vztah našich občanů k Evropské unii.

Zrušme všechny dotace

Pokud má celý potravinový trh v EU fungovat, musíme mít všichni stejné podmínky. Musíme je sjednotit a zlikvidovat skryté podpory, kterých jsme dnes svědky. Pokud tento krok EU učinit nechce, neboť je přesvědčena, že to nejde, pak ať se zruší všechny dotace a pracujeme bez nich.

Pokud by se to stalo, pak by Česká republika byla do deseti let vývozce potravin. To vám mohu garantovat, neboť znám naše výsledky a znám výsledky jednotlivých států v Evropě. Pokud ale má ta soutěž fungovat, musíme mít stejné podmínky. Nyní tomu tak není.

Je třeba nastavit produkci například živočišné výroby, aby k ní docházelo tam, kde k tomu jsou co nejlepší podmínky. Uvedu to na příkladu ovoce a zeleniny. Ta se k nám dováží ze 75%, máme pouze 25% soběstačnost v zelenině a 30 až 32% soběstačnost v ovoci. Proto bychom měli bychom usilovat o nastolení spravedlivé zemědělské politiky. Všechno to, co bylo nastaveno k nově přistoupivším zemím po roce 2004, nerespektovalo rovný přístup.

Dovážíme potraviny přes celou Evropu

Dovážíme hlavně ze Španělska, z Turecka a z Afriky. Český občan si ani neuvědomuje, co doma konzumuje. Přitom naše produkce je v porovnání s tou zahraniční nesrovnatelně lepší. Chemie je u nás používána pouze z 20% oproti evropským zemím. To jsou fakta, která se dají prokázat, neboť na Intrastatu vidíme, jaká je spotřeba. Takže místo abychom plodiny pěstovali u nás doma, například na jižní Moravě, tak je raději dovezeme.

Tímto způsobem jdou zisky do starých zemí Evropské unie. Tato situace je velice vážná. Stejná situace je i v chovu skotu. Na všechna tato fakta je třeba upozorňovat a informovat veřejnost. Je třeba o tom mluvit i psát. Podobná situace je i u vepřového masa. Naše země vyváží zhruba 4 miliony tun obilí, a přesto máme ve vepřovém masu soběstačnost kolem 35%. Vepřové vozíme ze Španělska, které používá antibiotika po celou dobu výkrmu. To u nás neexistuje, neboť antibiotika se používají jen v případě nemoci zvířat. Obdobná situace panuje i u drůbeže. Tam je soběstačnost 54%. Proto dne vidíme, že drůbeže není nadbytek.

EU s námi zachází jako s kolonií

Musíme vyjít z toho, že vše musíme pěstovat a zpracovávat tam, kde jsou k tomu vhodné podmínky. A ne jako dnes držet všechny nové země EU na oprati a zacházet s nimi jako s kolonií. Dnes se to bojí jednotliví představitelé státu říci, ale to je dnešní realita. Pokud by došlo k tomu, že se vše bude vyrábět tam, kde je to nejlacinější a nejkvalitnější, tak to bude za podstatně přijatelnější ceny, než jsou dnes.

Dnes dochází k přesunům přes celou Evropu, a to nikomu nevádí. I přesto, že se neustále projednává situace kolem uhlíkové stopy a skleníkových plynů, ale v tomto případě přesuny ze Španělska, Turecka a Afriky nikomu nevádí. Pokud by všechno vrátilo tam, kde by to bylo efektivní a všichni jsme dělali, co je dané našimi podmínkami, tak by brzy vrátili všichni gasterbeitři z východní Evropy, kterých na Západě působí více než milion a pracují oproti domácím zaměstnancům za poloviční mzdu.

Kdyby pracovali ve svých státech, budou přispívat ke zdravotnímu i sociálnímu pojištění a také k růstu DPH. To jsou obrovské objemy peněz, které by stát mohl inkasovat, ale nezajímá ho to. Je to dáno tím, že na ministerstvech, stejně jako v Evropské unii sedí nekompetentní lidé.

Všechna úrodná zem by se měla obdělávat

Jak by Evropská unie měla šanci zajistit dostatek potravin? V nových zemích Evropské unie by se měla všechna úrodná zem obdělávat. Úrodnost se zvyšuje tehdy, pokud na půdě pracujeme. Pokud ji oráme, sejeme do ní, hnojíme pomocí organických hnojiv, tak se úrodnost zvyšuje. Při průměrném zatížení v celé EU, včetně nových zemí, by se výroba potravin zdvojnásobila, neboť v nových zemích se produkuje dost málo.

To, že bychom v Evropské unii neprodali to, co vyprodukujeme, to není pravda. Pokud by se mělo něco v jednotlivých státech koordinovat, pak by to mělo být pouze pozitivní motivací.

Dotace na výroby by neměly být žádné. A každý podnikatel by se měl postarat o to, aby produkoval za co nejnižší cenu, aby měl na trhu šanci. Jak začneme do zemědělství vkládat různé skryté podpory či dotace, tak trh zničíme, jak se to stalo v Evropské unii.

Tam, kde je půda nejúrodnější, by se měla zároveň provozovat i živočišná výroba. Dnes se dělá pravý opak. A manipuluje se a lže se národu. Jestli chce stát něco podpořit, aby se něco rozvíjelo, tak musí počítat s tím, že ty peníze dostane zpátky.

Přehodnoťme Zelený úděl

Další důležitou věcí, aby se Evropská unie uživila, je výrazně přehodnotit Zelený úděl. Je třeba ustoupit od nesmyslů, extenzivní zemědělské výroby a reálně vyhodnotit škodlivost skleníkových plynů, neboť celá záležitost vůbec není tak jednoznačná, jak se dnes uvádí. Všechny státy ve světě zvyšují produktivitu práce a koncentraci výroby a obrovským tempem zavádí půdní ochranné technologie a protierozní obdělávání půdním systémem precizního zemědělství, což umožní intenzivní hospodaření na půdě. Zatímco všechny vyspělé státy intenzivně pracují na genetice rostlinné i živočišné výroby, EU navrhuje ústy zeleného fanatika Timmermanse návrat do doby před Marii Terezií.

Je třeba zásadním způsobem přehodnotit Zelený úděl, stejně jako systém GMO dvojnásobných výnosů a soustředit se stejně jako vyspělý svět na šlechtění v živočišné výrobě, které přináší vynikající výsledky nejen v produkčních, ale i v reprodukčních ukazatelích a také v kvalitě.

To ale není možné při současném obsazení bruselské administrativy. Jezdil jsem 3 roky do Bruselu a poslouchal tam ty jejich nesmysly, takže vím, co je tam za „kvalitu“. Jestli tohle nezboříme, tak nás naše děti a vnuci proklejí. Evropskou unii nemohou řídit zelení fanatici, kterým nezáleží na obyvatelích EU a kteří vedou vyspělou společnost s vysokou životní úrovní k nedostatku a snížení kvality života.

Bc. Jaroslav Bašta

Poslanec PS PČR za SPD, bývalý ministr bez portfeje, velvyslanec v Rusku a na Ukrajině

Bezpečnostní politika EU

Sebevrazi se o bezpečnost nestarají

Téma mé přednášky je trochu zavádějící, protože něco takového jako bezpečnostní politika EU neexistuje. Zato existují bezpečnostní rizika, která Unii dlouhodobě ohrožují. Na prvním místě je dnes velmi reálná možnost válečného konfliktu, v němž může poměrně snadno přerůst dosavadní zástupná válka mezi Ruskou federací a kolektivním Západem zatím probíhající pouze na ukrajinském území.

Druhým, momentálně skrytým bezpečnostním rizikem, je pokračující plíživá afrikanizace kontinentu doprovázená poměrně rychlou etnickou, náboženskou a kulturní výměnou obyvatelstva ve „starých“ členských státech EU.

A konečně, za třetí, nás čeká již nevyhnutelný ekonomický kolaps celého společenství, způsobený přeformátováním současného unipolárního globálního světa na svět multipolární na dystopický model geniálně popsany Georgem Orwelllem v románu 1984. Válka na Ukrajině v tom hraje důležitou roli, protože se pro globální elity stala záminkou pro ukončení ekonomické spolupráce na evropském kontinentě, která fungovala bez problémů posledních padesát let. Závislost států střední a západní Evropy na dodávkách ruských surovin (hlavně energetických) a čínského spotřebního zboží se ukazuje jako osudová. Nelze ji přerušit, protože neexistuje adekvátní náhrada v krátkodobém ani střednědobém časovém horizontu.

Přesto se to děje, a současné vedení EU se do toho úkolu s plnou vehemencí pustilo. Důvody, proč tak činí, jsou ideologické, spojené s myšlenkami Green dealu. ideologické. Nejotevřeněji je popsal Klaus Schwab ve své knize Velký reset Jde o báječný nový svět plný skromných lidí, kterým osobně nic nepatří a všechno mají pronajaté od moudré globální vlády. Davoský „vizionář“ nám prozradil, že cestu do zeleného ráje ukazuje covid a lockdowny.

Klaus Schwab nám však neprozradil, jakým způsobem globalisté, jejichž jménem mluví, připraví přinejmenším celou evropskou střední třídu o všechny její majetek. Dnes už je to jasné. Válka na Ukrajině způsobí energetickou a potravinovou krizi, jejímž důsledkem bude neúnosné zdražení energií, jídla a pohonných hmot. Protože žijeme v humánní společnosti,

globalisté nenechají lidi zmrznout ani umřít hladem. Bohatě bude stačit, když se zadluží a přijdou o všechno. Pak teprve vize Velkého resetu dává smysl.

U nás v České republice máme smůlu, že jsme si v loňských volbách zvolili vládu, která nehájí zájmy českých občanů, ale naplno prosazuje globalistickou agendu. Ne náhodou jejím prvním krokem byl faktická likvidace naší (byť jen částečné) potravinové soběstačnosti. Cílem je levný výkup zemědělských pozemků. Stejným způsobem využijí vysoké ceny energií k následnému levnému nákupu nemovitostí. Možná se dokonce v rámci Evropské unie staneme takový zkušební polygonem zvládnutí přechodu k zelené budoucnosti ve stylu Maova Velkého skoku vpřed.

Funguje-li ještě pud národní a společenské sebezáchovy, Fialova vláda by neměla dlouho přežít začátek topné sezóny. Bez ohledu na to, jak válka na Ukrajině dopadne.

Ing. Ivan Noveský

energetický expert

Evropa nám zatopí aneb energetická krize

Evropa nám již zatopila řízenou energetickou krizí, kterou EU naplno spustila na podzim 2021 na základě dlouhodobé, nenápadné, ale velmi systematické přípravy likvidace evropské a zejména české energetiky a ekonomiky. Válka na Ukrajině, která začala až 5 měsíců po spuštění evropské energetické krize, s touto krizí nesouvisí.

Vznik energetické krize byl umožněn zejména:

Unbundlingem, kterým se z několika velkých monopolních energetických společností stalo mnoho o něco menších monopolních energetických společností a tím se přetrhaly dlouholeté funkční a logické vazby ve jménu svobodného trhu, to vše s miliardovými náklady, které samozřejmě musí vždy zaplatit spotřebitel.

Vytvořením energetických burz pro monopolní výrobce, kde cena burzovní nemá vztah k ceně výrobní.

Systematickou likvidací či blokováním výstavby stabilních ekologických zdrojů – zejména jaderných elektráren, zejména v Německu pod názvem Energiewende, kde nestabilita německé sítě je řešena nejen dovozy energií, ale i šílenými okamžitými cenami od plusových až po mínusové, když zrovna svítí a fouká.

Přeměnou povolenek na CO2 na ryze spekulativní finanční nástroj a „garancí“ nové německé vlády, že minimální cena povolenky neklesne pod 60 eur.

Provázáním ceny elektřiny s cenou plynu, přestože např. v ČR to nemá prakticky žádný vztah,

Vytvořením krize při tranzitu plynu přes Ukrajinu v roce 2009, a zejména vytvořením krize v roce 2020 před spuštěním NS2, který měl dále zvýšit energetickou bezpečnost Evropy a zajistit pro Evropu dostatek laciného ruského zemního plynu (cca za 6,-Kč/1m3), jeden z příkladů je moje reakce na facebooku na trvajících nesmyslných a stále opakovaných výpady „odborníků“ proti NS2:

2021-02-08 Obchodní válka o NS2

Tato nesmyslná obchodní válka, ve které někteří z evropských "politiků" zjevně nehrají v evropském, ale v americkém dresu, může mít velmi negativní dopady do evropské energetické bezpečnosti, a tedy těžce poškodit evropskou energetiku i ekonomiku. Dodávky dražšího

amerického zkapalněného zemního plynu (LNG) totiž navíc nemusí být vždy zcela jisté, jak ukázala letošní zima, když tankery s LNG byly na moři otáčeny a přesměrovány do Asie, kde je byli ochotni kupovat za ještě mnohem vyšší ceny...”

Krize

Energetickou krizi se EU podařilo ve většině Evropy úspěšně spustit na podzim 2021 a paradoxně Česká republika byla státem, který v roce 2021 vůbec neuměl a v roce 2022 přímo odmítá chránit své spotřebitele, ať již domácnosti či průmysl, před likvidačními cenami elektřiny a zemního plynu. Na tuto krizi vláda premiéra Babiše neuměla, či prostě již v posledních měsících roku 2021 nestihla, zareagovat a nastavit pomocí zákonného nástroje dle energetického zákona, tj. vyhláškou Energetického regulačního úřadu o dodavatelích poslední instance, kterých je celkem pouze 5 (na elektřinu – Pražská energetika, E.ON Energie a ČEZ Prodej a na plyn Pražská plynárenská, E.ON Energie a innogy Energie). Navíc na vyrovnávání a stabilizaci elektrizační soustavy a plynárenských sítí je energetickým zákonem již vytvořena a nadána potřebnými pravomocemi 100% státní společnost OTE, a.s.

Elektřina

V elektřině je ČR zcela soběstačná, roční netto výroba je 79,3 TWh (z toho z JE 29 TWh a z uhlí 35 TWh), netto spotřeba celého českého maloodběru činila 25 TWh, velkoodběry 31,1 TWh a export elektřiny do okolních států 11 TWh.

Minulá vláda dostala na řešení krize cen elektřiny od skupiny „Energie není luxusní zboží“ návrhy, kterých nevyužila:

Aby šla cestou např. Slovenska (kde pro domácnosti je do roku 2024 cena 62 Euro/1 MWh = cca 1,54 Kč/1kWh) a dalších států, tzn. zastropovat cenu české elektřiny vyráběné za české ceny pro české spotřebitele s přiznáním cca 100% zisku, která by se neobchodovala na burze, kde se vytvářejí šílené vysoké německé (eurounijní) ceny. Přitom čeští výrobci by stále mohli exportovat svých cca 10-13 TWh přebytečné elektřiny přes burzu.

Aby, čím dříve, tím lépe, odešla od systému obchodování s emisními povolenkami, které s ekologií již nemají nic společného a pouze ohrožují českou energetiku a ekonomiku.

Protože cena elektřiny na burze, zcela bez důvodu, začala o desítky a posléze stovky % stoupat, přestože k žádnému dramatickému nárůstu nákladů na výrobu elektřiny v ČR nedošlo, začali krachovat obchodníci a začala se rozvíjet inflace.

Ani současná česká vláda neřeší problém české elektřiny za německé burzovní ceny a likviduje tím, zřejmě v rámci europrojektu **Fialova dražba**, český průmysl i české obyvatele a neustále rostoucími cenami elektřiny stále více roztáčí inflační spirálu.

Zemní plyn

V zemním plynu je, bohužel, ČR zcela závislá na dovozu, z celkem spotřebovaných 9,4 mld. m³ zemního plynu v roce 2021 bylo pouze 128 milionů m³ vytěženo v ČR. Původní dlouhodobý kontrakt na laciný ruský zemní plyn byl prodán společnosti RWE, společně s celým českým plynárenstvím, není využíván. Do ČR je dodáván ruský zemní plyn z Německa, kde ho němečtí obchodníci nakupují dle dlouhodobého kontraktu za cca 6,- Kč/1m³ a prodávají do ČR za burzovní ceny, které se v roce 2021 pohybovaly v návaznosti na ceny amerického LNG,

keré ale nikdy do ČR ani nemohlo dorazit, na úrovni cca 25,-Kč/1m³. Tím přicházeli čeští spotřebitelé a česká ekonomika o cca 150 miliard Kč za rok. Nyní se burzovní ceny již často pohybují i nad 40,- Kč/1m³.

Minulá vláda dostala na řešení krize cen plynu návrhy, kterých nevyužila:

Aby dovolila skupině „Energie není luxusní zboží“ uzavřít obdobnou dlouhodobou smlouvu na zemní plyn s Ruskem, jako má Německo, Maďarsko.

Aby uzavřela s Německem či Maďarskem smlouvu o přeprodeji ruského zemního plynu s přiměřenou přírůžkou, např. 0,50 až 1,- Kč/1m³.

Protože cena zemního plynu na burze, zcela bez důvodu, začala o desítky a posléze stovky % stoupat, přestože k žádnému dramatickému nárůstu kontraktačních cen, za které Rusko dodává zemní plyn do Německa nedošlo, začali krachovat obchodníci a začala se rozvíjet inflace.

Současná česká vláda neřeší problém cen zemního plynu a likviduje tím, zřejmě v rámci europrojektu Fialova dražba, český průmysl i české obyvatele a neustále rostoucími cenami zemního plynu stále více roztáčí inflační spirálu.

Embargo

Nesmyslně a zbytečně vysoké ceny zemního plynu jsou sice pohromou pro české občany, český průmysl a českou ekonomiku, ale skutečné, doslova smrtící nebezpečí hrozí České republice, pokud by Rusko vyhovělo opakovaným výzvám Evropské unie a opravdu přestalo dodávat zemní plyn do Evropy, ať již potrubím (NS1 a Bratrství), či jako LNG.

Zaujala mě proto na Facebooku logická, ale nesmyslná výzva jednoho občana: „Je morálně nepřijatelné kupovat od USA plyn, protože peníze za něj USA použijí k vraždění po celém světě“. Výzva určená státům západní Evropy, které jsou závislé na importovaném LNG z USA a dalších „demokratických“ států, jako je např. Katar, Spojené arabské emiráty a další.

Proč je ta výzva, byť morálně plně opodstatněná, nesmyslná, stejně jako jsou nesmyslné výzvy EU? I když jsou opakované agrese USA, např. do Jugoslávie, do Syrské arabské republiky, do Afghánistánu a dalších desítek zemí bez mandátu OSN stejným válečným zločinem, jako je válečným zločinem ruská agrese na Ukrajinu bez mandátu OSN, nelze přece kvůli tomu likvidovat průmysl, občany a ekonomiku států západní Evropy.

Embargo na zemní plyn z USA, přivážený ve formě LNG (zkapalněný zemní plyn při teplotě minimálně minus 162° Celsia), který se do České republiky dosud nikdy fyzicky nedostal a minimálně dalších 5 let nedostane, by teoreticky České republice vůbec nemuselo vadit. Nejen že se do ČR nedostane, ale navíc jeho cena se pohybuje zatím kolem 25,- Kč/1m³ a nejspíše dále poroste, na rozdíl do Německa, Maďarska a dalších východních zemí dodávaného potrubního ruského zemního plynu za 6-7,- Kč/1m³, který by v této ceně mohl být dodáván i přímo do ČR.

Bylo by ale nesmyslem, ba přímo zločinem, pokud by státy východní Evropy, navíc včetně Německa, nutily státy západní Evropy odmítat dodávky drahého LNG pouze kvůli opakovaným agresím USA či potlačování základních lidských práv na Arabském poloostrově a tím aby západní státy poškozovaly svůj průmysl, své občany a svoji ekonomiku.

Ale úplně stejným nesmyslem, ba přímo zločinem proti nám je, pokud nyní státy západní Evropy nutí státy východní Evropy, které jsou životně závislé na dodávkách ruského zemního plynu, aby z důvodu bojů na Ukrajině odmítaly dodávky laciného ruského plynu, bez kterých se ale zcela zastaví a zlikviduje průmysl, doprava, zemědělství a všechny další oblasti ekonomiky ve východní Evropě, zejména v České republice.

Doslova jako přes „kopírák“ (dnes spíše Ctrl C a Ctrl V) je situace s ropou z „demokratických“ arabských monarchií a nedemokratického Ruska. Kde na výrazně lacinější ruské ropě je životně závislá nejen ČR, ale s ní i velká část Evropy a v neposlední řadě i její velký odběratel USA. Na embargu na dovoz ruské ropy do Evropy významně profituje Indie, Čína, USA a další. A protože embargo způsobilo velký nárůst cen ropy na burzách, paradoxně na embargu vydělává Rusko neskutečné peníze. Jediným opravdu poškozeným nesmyslnými embargy je pouze Evropa...

Je proto nanejvýše demokratické a spravedlivé, aby čeští občané nepodporovali návrhy na embargo amerického či arabského LNG. A je stejným výrazem demokracie, získané v roce 1989, aby občané České republiky získali informace, jaké by mohly být důsledky embarga na ruský zemní plyn a ruskou ropu na českou ekonomiku a tedy na jejich vlastní peněženky. A teprve na základě těchto informací by se měli, zcela svobodně a demokraticky, čeští občané rozhodnout o tom, zda chtějí či nechtějí embargo na ruský zemní plyn a ruskou ropu.

Možná by proto stačilo v referendu položit českým občanům 3 otázky a bylo by hned jasno:

1. Elektřina

- a) Souhlasím s nákupem české elektřiny za německé burzovní ceny a nevdám mi, že za elektřinu budu platit až 20,- Kč/1 kWh.
- b) Nesouhlasím s nákupem české elektřiny za německé burzovní ceny a trvám na tom, že za českou elektřinu budu platit max. 4,- Kč/1 kWh.

2. Ropa

- a) Souhlasím s embargem na ruskou ropu a nevdám mi, že budu platit za 1 litr PHM až 100,- Kč a že může být zaveden přidělový systém na PHM.
- b) Nesouhlasím s embargem na ruskou ropu a trvám na tom, že budu platit max. 35,- Kč/1 litr PHM.

3. Zemní plyn

- a) Souhlasím s embargem na ruský zemní plyn a nevdám mi, že za 1m³ zemního plynu z LNG, který může být dle návrhu EU na přiděl, budu platit i více než 70,-Kč.
- b) Nesouhlasím s embargem na ruský zemní plyn a trvám na tom, že za 1m³ zemního plynu budu platit maximálně 15,- Kč.

Aktuální stav

Ropa – ropovod Ingolstadt je napojen na ropovod TAL a nestačí zajistit 100% náhradu ruské ropy z ropovodu Družba. Intenzifikace ropovodu TAL, např. instalací výkonnějších čerpadel a

dalšími intenzifikačními opatřeními, bude nákladná a časově náročná. Stejně tak přestavby českých rafinérií.

Elektřina - Německo stále trvá na uzavření svých posledních JE, a proto má spolkový regulátor problémy s udržení stability německých sítí. Navíc tradiční exportér elektřiny do Německa, Francie se svými JE má nyní, a zřejmě i v kritickém zimním období, obrovský problém a odstaveno 50% výkonu svých JE. Francie je nyní importérem elektřiny z Německa a to není dobrá zpráva pro celou energetiku Evropy.

Další rozvoj osobní elektromobility by, dle odborných odhadů ČEZ, znamenal nárůst spotřeby elektřiny minimálně o 10 TWh, obdobně rozvoj nákladní elektromobility by navýšil spotřebu o 10 TWh a další rozvoj tepelných čerpadel o 8 TWh. To už by znamenalo větší celkovou roční netto spotřebu 89,8 TWh, než je současná netto roční výroba 79,3 TWh v ČR. Předpoklady některých českých „politiků“ v Bruselu, že nebude problém dovozu elektřiny do České republiky, nevycházejí z reality, protože všechny okolní státy mají deficit elektřiny a jejich instalovaný výkon stále klesá. A pokud by náhodou někde v Evropě podařilo nějakou elektřinu sehnat, cena by pro české občany a české společnosti byla neúnosná.

Zemní plyn – minulá i současná vláda ČR odmítla koupit a začlenit do státních hmotných rezerv 6 strategicky významných POZA o celkové kapacitě 2,7 mld. m³ za pouhých 500 milionů eur od německé společnosti RWE, když pouze investiční náklady na POZA Dolní Dunajovice, který jsem také stavěl, činily 1,2 mld. Kčs = dnes cca 15 mld. Kč.

Pokud by mělo dojít k teoretické (praktická je v určitých oblastech technicky zcela nemožná) náhradě energie spotřebovaného zemního plynu v objemu 9,4 mld. m³, tj. 101 TWh, znamenalo by to nutnost okamžitě instalovat 3 JE Temelín a 3 JE Dukovany.

Chybí aktuální a funkční energetický mix ČR – tj. mix jaderných elektráren, ekologizovaných uhelných elektráren, doplněný plynovými elektrárnami, fotovoltaickými, vodními a geotermálními apod.

Ing. Vladimír Pikora, Ph.D.

ekonom

Inflace a euro. Bylo by nám s eurem lépe?

Před časem TOP 09 přišla s tím, že potřebuje nová témata a jedním z těch témat bylo, že kdybychom měli euro, tak nebude inflace. Zajímavé na tom je, že toto téma vykopli ministr zdravotnictví Vlastimil Válek, který o ekonomice příliš neví, a ten prohlásil, že euro má být zbraní proti inflaci.

Jak se zdálo, že vládní koalice je pevná, neboť otázka Ukrajiny, je všechny stmelila, tak se v tomto případě ukázalo, že tomu tak není. Značná část ODS začala ihned Válkovu návrhu oponovat. Na ministra Válka zareagoval místopředseda sněmovny a ekonomický expert ODS Jan Skopeček se slovy: „Kolegové, euro fakt není zárukou nízké inflace. Estonsko jako člen eurozóny zaznamenalo v březnu 14,8 % inflace. Zakládající země eurozóny Holandsko pak meziročně 11,7 % růst cenové hladiny. S eurem by navíc ČNB nemohla zvyšovat úrokové sazby a čekala by nás inflace ještě vyšší.“

Myslím, že v tomto případě to ODS konstatovala, tak jak to je, a je to správný přístup. Dokonce bych řekl, že kdyby platila teze ministra Válka, že kdybychom měli nějakou jinou měnu než korunu, tak máme nižší inflaci, tak v takovém případě bychom neměli přijímat euro, ale švýcarský frank. Neboť když se podíváme na čísla z dubna 2022, vidíme, že absolutně nejnižší inflaci nemají země mající euro, ale právě naopak.

Existuje také dlouhodobý makroekonomický vztah mezi inflací a nezaměstnaností. Platí, že v ekonomikách, kde je vysoká inflace, je také nízká nezaměstnanost. Obvykle platí, že inflace je daná tím, že se ekonomika přehřívá, a tam, kde se ekonomika přehřívá, je jednodušší najít práci. Takže když někdo říká, budeme bojovat s inflací, měl by také říci, že chce vyšší nezaměstnanost, protože to spolu bývá propojeno. Málodky nastane situace, aby byla inflace velmi nízká a zároveň velmi nízká nezaměstnanost. Je to obvykle něco za něco. A to je skutečnost, kterou spousta lidí nebude chtít akceptovat.

Dnes je inflace vysoká v celém světě. V USA je dnes nejvyšší inflace od roku 1982, podobně to vypadá i v dalších světových ekonomikách. Tato situace je aktuálně nenormální a je vyvolána řadou vlivů, které nejsou dány měnou, ale spíše covidem nebo tím, co se děje na Ukrajině, ale rozhodně ne tím, zdali platíme korunou nebo eurem.

Co je také, zajímavé je, že lidé poukazují na to, že česká inflace je vyšší než ta německá. Je to dáno tím, že Češi nemají taková opatření jako Němci. Musíme si uvědomit, že Češi mají

vyšší inflaci než Poláci, ale Poláci si změnili DPH u potravin. A pokud to někdo porovnává, zjistí, že my jsme v naprosto neférovém postavení. Kdybychom chtěli opravdu férově porovnávat, museli bychom si říci, že zrušíme a odpočteme všechny vliv státních opatření, které mají bránit růstu cen, viz Maďarsko, kde existuje určité zastropování.

Kdybychom toto očistili, tak bychom velmi pravděpodobně zjistili, že ta česká inflace je velmi podobná té polské, maďarské a dalších zemí. Důležitým faktorem je také, že většina centrálních bank světa začala na inflaci reagovat tím, že začaly zvyšovat úrokové sazby. A tady je něco velmi paradoxního a sice to, že eurozóna má v tuto chvíli rekordní inflaci. Když se podíváme do historie, tak takovou inflaci ještě neměla. Takže by potřebovala zvýšit úrokové sazby, ale nedělá to. Kdyby EU zasáhla a začala bránit té inflaci, tak mají problém evropské státy, jako je Itálie, Řecko a další. Znovu se bude mluvit o tom, že bankrotují, a to je něco, co Evropa nechce slyšet, a tak se za každou cenu snaží vytvářet na jihu Evropy pomyslného feťáka, který profituje z toho, že úroková sazba je nepřírozeně nízká. To je vidět na grafu, který ukazuje, jednak úrokové sazby Evropské centrální banky a úrokové sazby americké centrální banky (FED). Z grafu je patrné, že FED má už nyní úrokové sazby, které rostou a Evropa je má stále na nule.

Předtím než přišla corona, tak Američané začali zvyšovat své úrokové sazby, neboť se báli inflace, ale Evropa si to nemohla dovolit, neboť se bála bankrotu Řecka, nechtěla mluvit o bankrotu Řecka, nechtěla mluvit o tom, že ten projekt se nepovedl. Když se podíváme na mezibankovní sazby, tak zjistíme ještě větší zrůdnost. Zjistíme, že tříměsíční sazba, za kterou si půjčují banky v Evropě mezi sebou, je aktuálně záporná. Sice se už začíná blížit zespona k nule, ale je to něco, co je naprosto nepřírozené, netržní a nenormální. Není to nic jiného, než dotace jihu Evropy, aby přežil.

Z mého pohledu, když nyní řada politiků jako TOP 09 přichází s tím, že musíme přijmou euro a bude to zázračné, tak já říkám ne, je to falešné. Stejně tak je falešné říkat, že kdyby země eurozóny měly marku nebo jinou původní měnu, tak by na tom byly dramaticky lépe. Není to pravda. Podívejme se na to, co se děje v Čechách a na Slovensku. Slováci mají velmi podobnou ekonomiku jako my a žádné drama po přijetí eura nenastalo, ekonomika nebankrotovala a funguje dál. Z velké části je to jen falešné téma pro strany, které nemají žádné zásadnější téma a které nechtějí bojovat se současnou energetickou krizí přinášející chudobu, tak si falešně vytvořili téma euro.

Euro samo o sobě není žádnou zázračnou pilulkou, ale zároveň není jedem. Když se podíváme na to, jak reagovala česká ekonomika a slovenská ekonomika na příchod corony, ukázalo se, že ten přístup byl podobný, jen trochu zpožděný. Nejprve se v těch prvních měsících dařilo lépe české ekonomice a českému exportu, díky slabší koruně jsme to „dávali lépe“ než Slováci. Když se na to člověk podívá s odstupem půl roku, pak se ukazuje, že potom na tom byli zase o něco lépe Slováci. Kdybych to zprůměroval, byli bychom na tom velmi podobně. Nebylo to nějak dramatické a rozhodně nelze říci, že euro je nějaký zásadní lék.

Co je ale klíčový argument proti přijetí eura, je skutečnost, že kdybychom přijali euro a eurozóna znovu začala bankrotovat, což je klidně možné, podíleli bychom se více na záchraně jihu Evropy. To je podle mě zásadní argument, proč nepřijímat euro. Pokud toto nebude vyřešeno, tak euro nechci.

Je klíčové říci, že TOP 09 z toho dělá téma, jako kdyby to šlo dnes řešit. Problém je, že ČR dnes neplní maastrichtská kritéria. I kdyby byla pravda, že euro řeší inflaci, tak my ho nedokážeme aktuálně přijmout. A nedokážeme ho přijmout ani v nejbližších letech. Pro letošní rok ministerstvo financí očekává schodek kolem 4,5 procenta HDP. K tomu, abychom byli schopni přijmout euro, potřebujeme mít de pod třemi procenty. Klíčové také je, že vláda neočekává, že během jejího vládnutí, bychom se s tímto indikátorem na hladinu tří procent a méně dostali.

Z toho vyplývá, že vláda vůbec nepočítá s tím, že by bylo možné euro přijmout. Přijetí eura teoreticky přichází v úvahu až u té příští vlády, a ne u té současné. Takže otvírat dnes toto téma, je pro mě zbytečné. Je to jen útek před podstatnějšími tématy. Klíčovou věcí také je, že veřejnost euro nechce, když se podíváme na průzkumy, vidíme, že zastánci eura jsou v menšině a většina lidí euro nechce.

Ing. Vlastimil Veselý, MBA PhD

Společnost pro obranu svobody projevu

Hrozby pro svobodu projevu ze strany EU

Na úvod si dovolím dvě poznámky, které považuji za důležité, abych celé téma uvedl do náležitého kontextu. První poznámka se týká naší Společnosti pro obranu svobody projevu (SOSP), která vznikla loni na začátku roku. Zaměřujeme se na oblast svobody slova v prostředí internetu a digitálního obsahu se specializací na digitální globální platformy, jako jsou sociální sítě jako Facebook, Twitter, YouTube, Instagram a další.

Tyto digitální platformy mají dnes takovou ekonomickou a politickou moc, že v některých státech mohou zasahovat cíleně do volebního procesu. A proto si myslíme, že je důležité, aby členské státy Evropské unie včetně ČR měly vlastní legislativu na jejich regulaci - aby tam bylo vyvážení toho, co chystá EU jako celek. Varovným precedensem je rozhodnutí soudního dvora z roku 2019, které říká, že sociální sítě jako například Facebook musí zamezit šíření příspěvku nejen v dané zemi, kde byl uznán protiprávním, ale i k příspěvkům ve stejném smyslu v dalších zemích EU.

Co to v praxi znamená? Například když soud přikáže sociální síti v Belgii nebo v Německu odstranit nějaký příspěvek z důvodů například šíření desinformací či nenávisti, pak Facebook má povinnost obsah příspěvku odstranit nejen v Německu, ale ve všech zemích včetně České republiky, kde umělá inteligence, tedy nějaký software, identifikuje podobnost vašeho příspěvku s tím původním. O tom se málo ví.

Hlavní legislativní aktivitou, o které by se dalo dlouze mluvit, je zákon o digitálních službách - Digital Services Act (DSA), který byl Evropským parlamentem schválen letos na jaře. Proces schvalování byl velmi rychlý. Zákon má za cíl vytvořit harmonizovaná pravidla pro publikování digitálního obsahu, poskytování elektronických služeb, např. elektronického obchodu, a pro politickou reklamu v prostředí internetu.

Dále se zmíním o záměru Evropské komise zařadit verbální projevy nenávisti mezi závažné trestné činy a o záměru kodexu, kterým chce Evropské komise odstříhnout od inzerce média, jež někdo - je otázkou kdo - označí za desinformační.

K tomu se váže otázka, zda si může či nemůže soukromá firma typu Facebooku dělat, co chce. To je totiž častý argument, který slyšíme od našich názorových odpůrců, když říkáme, že ČR by měla mít svoji národní legislativu na regulaci těchto BigTech digitálních molochů, aby nemohly svévolně blokovat lidi na 30 dnů, rušit účty, mazat příspěvky. A oni říkají: To jsou přece soukromé firmy a ty musí mít právo dělat si, co chtějí. A když se rozhodnou, že se jim nelíbí například sousloví zelený jednorozec, tak vám příspěvek můžou smazat s tím, že jste porušili zásady komunity.

Oni říkají - máme právo to udělat, neboť jsou to naše pravidla, a je to naše rozhodnutí. My ale vidíme, že tak to není. Že do celého procesu zasahuje politika a Evropská unie a těmi opatřeními budou sociální sítě nuceny omezovat svobodu slova. Už teď podléhají různým tlakům, ať už to jsou tlaky od unijních struktur nebo - jak dokumentují američtí republikáni - tlaky od vládní Demokratické strany ve Spojených státech.

Vraťme se k té hlavní legislativní aktivitě, kterou je Digital Services Act. Tento zákon je velmi rozsáhlý. Má skoro stovku stran a při prvním pročtení to vypadá, že tam vlastně není nic špatného. Je tam spousta užitečných věcí, které i u nás ocení řada podniků a občanů. Zákon obsahuje například ustanovení o zákazu šíření padělaného zboží či obranu proti kybernetickým hrozbám, týkajících se útoků na firmy či digitální tržiště. Mezi tyto přínosné body jsou ale zamíchány nám známé pojmy jako nenávistné projevy a desinformace, což už jsou ideologicky svázané pojmy, které zasahují přímo do svobody projevu. Důležité je zmínit, že ta opatření se týkají pouze velkých on-line platforem, kde počet uživatelé převyšuje 45 milionů lidí, což je 10 procent obyvatelstva EU.

Jedna zásada v této normě má ale pro svobodu slova fatální dopad. Je to skutečnost, že byl u tohoto zákona prohlasován princip země původu, a nikoli princip cílové země, který chtěli prosadit Maďaři a Poláci - na rozdíl od české vlády. Co to v praxi znamená? Když budete chtít iniciovat nějaký spor s těmito velkými digitálními molochy, protože vám smazali příspěvek či vás trvale zablokovali, tak vy jste uživatel, který sídlí v ČR, a ta platforma sídlí v jiné zemi (v drtivé většině se jedná o Irsko, neboť tyto americké korporace mají evropské sídlo většinou v Irsku). Pak vzniká otázka, který digitální regulátor či soud bude tuto záležitost řešit. Tam, kde sídlí uživatel (zákazník)? To by byla cílová země. Nebo tam, kde sídlí ta sociální síť? To je země původu a to bohužel dnes platí.

Pro obchodní digitální transakce, které zákon rovněž řeší, má princip země původu opodstatnění, ale v případě, že jde o zásahy do uživatelského obsahu, o ochranu svobody projevu, je to špatně. Jsme přesvědčeni, že v těchto záležitostech, kdy se nejedná o obchod, ale o svobodu projevu, by Facebook i Twitter měly respektovat pravidla a instituce v zemi dotčeného občana a nikoli v zemi, kde mají obchodní sídlo.

V tomto zákoně se také objevují pojmy jako důvěryhodný oznamovatel, což budou pravděpodobně politické neziskovky, které budou mít větší vliv na to, co budou sociální sítě kontrolovat a v čem zasahovat do svobody projevu. S tím souvisí i kriminalizace chování, která se v DSA objevuje v souvislosti s tzv. hate speech a pojmů jako xenofobie, islamofobie, homofobie. To jsou pojmy, které se objevují v důvodových zprávách, a také EU je často používá, ale tyto nejsou součástí českého právního řádu. V našem právním řádu nemají žádné opodstatnění. A přesto tyto velké sociální sítě s obrovskou politickou a mediální mocí budou zasahovat do vašeho digitálního obsahu a mazat vám příspěvky, které někdo označí těmito termíny.

V zákoně se také objevuje termín škodlivý / zraňující (harmful) obsah. V zákoně naštěstí prošla varianta, že digitální platformy nemají povinnost zasahovat do obsahu, které někdo označil za škodlivý. Ale zákon jim nijak nebrání v tom, aby tak jednaly. Naopak rétorika zákona je mezi řádky nepřímo vede k tomu, aby se zabývaly i tímto – plně legálním – obsahem, neboť jinak jim hrozí sankce.

Vedle již schválené legislativy DSA připravuje EK opatření omezující svobodu slova zařazením tzv. projevů nenávisti mezi závažné trestné činy. Jedná se o zcela průlomovou věc, kdy jakákoliv kritika vybrané menšiny může být označena za projev nenávisti. Oni z toho udělají závažný trestný čin na úrovni organizovaného zločinu, terorismu, korupce nebo nedovoleného obchodu s drogami, lidmi či zbraněmi. Už nyní platí podle našeho právního řádu, že projevy nenávisti jsou trestným činem, pokud jsou namířeny proti rasové či náboženské menšině. Nyní mají být tyto menšiny rozšířeny o pohlaví, sexuální orientaci, zdravotní stav a věk.

Členské země EU by navíc ztratily právo si rozhodnout, jak budou tyto výroky posuzovat a jak případně trestat. Po schválení by to museli trestat podle unifikovanéhoustru, který by musel platit v celé EU stejně.

Jako další ohrožení svobody slova je potřeba vnímat připravovaný kodex proti desinformacím. Zatím ještě není schválen, ale intenzivně se na tom pracuje. Před pár dny byla zveřejněna informace, že firmy jako Google, Twitter, Meta, Microsoft, Adobe, Vimeo nebo Seznam, podepsaly novou verzi „antidesinformačního“ kodexu EU. Výjimkou je Apple.

Kodex požaduje, aby digitální platformy doložily, jak řeší tzv. „škodlivý obsah“ a jak bojují proti „škodlivým desinformacím“ ve spolupráci s factcheckery, což jsou dnes především politické neziskovky. Nejedná se o nelegální obsah, ale o obsah legální, který jen někdo označil za škodlivý.

Kodex, který má na starosti komisařka Věra Jourová, již platí, ale dává platformám šestiměsíční lhůtu na zavedení pravidel. Prozatím bude přihlášení se k němu dobrovolné a později se podle ní změní na „polopovinný“, což je samo o sobě zajímavým obratem. Jedná se sice o „dobrovolný“ kodex, ale kdo ho nepodepíše, může čelit sankcím až do 6 procent ročního obratu. Je evidentní, že v tomto případě se jedná o záminku k cenzuře názorů, které jdou proti progresivistickému narativu.

Snah EU omezit svobodu slova bude mnohem více. Jsou rozprostřeny do mnoha legislativních norem a dokumentů přijímaných Evropskou unií a nikdo nemá sílu takové množství monitorovat. My se o to snažíme, ale často ne všechno zachytíme a pak zjistíme, že celý proces je již v běhu. Takže si musíme položit otázku, co do budoucna s tímto problémem dělat.

V SOSP si myslíme, že bychom měli jít cestou Maďarska a Polska a mít připravenou národní legislativu. V Polsku již existuje vlastní návrh pro obranu svobody projevu na sociálních sítích a v Maďarsku k tomu směřují. Další inspirace je z Texasu a Floridy, které již mají své legislativy prohlasované a schválené. Bohužel jim to shodila Bidenova federální vláda. Je otázka, zda se to změní po podzimních volbách v USA.

U nás dosud takový komplexní zákon není. Jeho první návrh v loňské sněmovně podepsalo asi 30 poslanců z různých stran. Dostal se sice přes první čtení, ale už se bohužel nestačil projednat do konce minulého volebního období. Osobně pochybuji, že v nové sněmovně bude

k něčemu takovému politická vůle. My se v SOSP budeme snažit prosadit napříč politickým spektrem alespoň tři nejdůležitější věci.

Ustanovit pobočku nebo odpovědnou osobu, která by byla partnerem pro českou vládu na území ČR. Aby tu byl subjekt, který by občané mohli žalovat při případném soudním sporu.

Druhou věcí by byla povinnost platformy nabídnout všem uživatelům transparentní proces pro reklamaci a odvolání, když občané nejsou spokojeni s tím, že sociální síť smaže či zablokuje příspěvek. Dnes to možné není. Vzhledem k tomu, že platforma je firma jako každá jiná, musí respektovat české zákony, takže musí nabídnout transparentní proces, abychom se mohli dovolat svých práv.

A za třetí by měla firma veřejně deklarovat, zda se považuje za médium. V takovém případě se musí podrobit regulaci tak jako všechny u nás působící média. Pokud nejsou médiem, pak by měla být neutrální platformou pro poskytování služeb podobného typu jako poštovní nebo telekomunikační služby, které vám nemohou odmítnout poslat balík, dopis či SMSku nebo vám přerušit hovor jen proto, že si myslí, že to, co říkáte, je škodlivý obsah nebo že šíříte desinformace či nenávisť.

Varuji před skutečností, že tyto platformy budou mít snahu zasahovat do volebního procesu. Je pro ně snadné ve volební den pečlivě vybrané skupině uživatelů zdůraznit, že jsou volby a mobilizovat je k účasti, a naopak jiné skupině uživatelů předložit pozvánku na koncert či sportovní utkání a pokusit se je od voleb odradit. To je se současnou technologií možné a snadno zneužitelné. A jen obtížně se bude dokazovat, že k tomu došlo.

Mgr. Josef Nerušil

Politolog a publicista, ředitel Institutu svobody a přímé demokracie (ISPD)

České předsednictví 2009 a dnes

Ve svém příspěvku se vrátím k našemu předsednictví Evropské unie v roce 2009. V tzv. skupině "trojky", připravující předsednictví, jsme se sešli podobně jako letos spolu s Francií, jejíž předsednictví tomu našemu předchází, a se Švédskem, jehož předsednictví následuje po předsednictví českém. Tehdy naše vláda měla velké ambice, jak to Evropě osladíme, což vyplývalo také z hlavního propagačního klipu, který měl naše předsednictví představit. Záhy se ukázalo, že tak veselé to nebude, neboť jsme navazovali právě na francouzské předsednictví. Francouzi nám dávali najevo, že mají obavy, že to nezvládneme. Prezident Nicolas Sarkozy požadoval po tehdejší českém premiérovi Mirku Topolánkovi, aby Francii přenechal část pravomocí i po skončení francouzského předsednictví. Přebírali jsme předsednictví v době, kdy Evropská unie procházela reformou po přijetí Lisabonské smlouvy, která velkou část původní agendy vyčlenila úřadům Evropské unie. Na Českou republiku jako na předsedající zemi tak zbyla spíše ceremoniální úloha a pořádání kulturních akcí. Samotné vyjednávání agendy se ale od doby Lisabonské smlouvy mělo odehrávat už někde jinde.

Česká republika si pro předsednictví stanovila tři teze "E": Ekonomika, Energetika a Evropa ve světě. Samotné předsednictví v Evropské unii začalo dost dramaticky, neboť vláda Mirka Topolánka hned v lednu musela řešit plynovou krizi, kdy Rusko zastavilo dodávky plynu plynovodem vedoucím přes Ukrajinu. V potížích se tehdy ocitlo především Slovensko, které bylo potřeba zásobit otočením směru toku plynu z Česka na Slovensko. Tehdy se začalo uvažovat o jižní větvi plynovodů směřujících do Evropy přes Turecko, nicméně od té doby jsme se v tomto ohledu příliš neposunuli, dodnes jsme zůstali (bohužel) ve fázi úvah.

Zároveň vypukla krize na Blízkém východě mezi Izraelci a Palestinci, kterou řešil tehdejší ministr zahraničí Karel Schwarzenberg, který se snažil působit mezi oběma zneprátenými tábory jako prostředník.

Součástí předsednictví byl i projev českého prezidenta Václava Klause v Evropském parlamentu, který vyvolal vlnu nesouhlasu mezi europoslanci, z nichž mnozí opustili na protest proti jeho kritice Bruselu jednací sál. Europoslanci tak svým gestem jenom potvrdili, že jako instituce jsou cokoliv, jen ne prostorem pro svobodnou diskuzi.

Pomyslným vrcholem našeho předsednictví pak byl pád Topolánkovy vlády, kdy k překvapení mnohých bylo navrženo hlasování o nedůvěře vládě úspěšné. Vláda vedoucí české předsednictví tak musela skončit, což vyvolalo v Evropské unii překvapení a posměšky, neboť pád vlády uprostřed předsednictví byl v případě tzn. nového členského státu, za kterou byla v té době Česká republika označována, považován za jednoznačné selhání. Na samotný výkon předsednictví však pád vlády velký vliv neměl, neboť úřednický aparát věděl, co má dělat. Při jednáních Českou republiku reprezentovali zkušení úředníci, kteří agendu usměrňovali i v momentě, kdy nastoupila úřednická vláda Jana Fischera.

Rozpočet tehdejšího předsednictví přesáhl 3,75 miliardy korun, což je třikrát více než rozpočet letošní, který má k dnešnímu datu plánovaný objem (zatím) 1,5 miliardy korun. Nižší objem rozpočtu na předsednictví je mimo jiné způsoben faktem, že stále více pravomocí se přenáší z národních států do Bruselu, a proto zbývá z národních agend stále méně a není třeba vynakládat na předsednictví takové prostředky.

Určitým negativním symbolem našeho předsednictví roce 2009 se stala firma PROMOPRO, za níž zůstaly dluhy a soudní líčení, ve kterém se řešilo až stoprocentní předražování zakázek. Firma PROMOPRO, která zajišťovala servis pro pořádání kongresových akcí, včetně kompletního ozvučení, nebyla schopna doložit, na co tyto obrovské částky použila. Soudy se vlekly do nedávné doby.

Dalším neslavným symbolem se stala umělecká instalace plastiky Entropa v sídle Rady Evropy v Bruselu, která vyvolala diplomatický skandál. Byla to věc, kterou si nepohlídal úřad vlády a odpovědnost za ni nesl tehdejší ministr pro evropské záležitosti Alexandr Vondra. Například Bulharsko bylo na této plastice vyobrazeno jako turecký záchod. Německo zase dost nápadně připomínalo na plastice hákový kříž, a ani další země nebyly se svým ztvárněním příliš spokojeny. Záměr díla nebyl pochopen, a naopak byl označen za urážlivý. Původně se na celé plastice mělo podílet 27 umělců z celé Evropy. Nakonec ji však vytvořili tři čeští výtvarníci, z nichž dominantní autor byl výtvarník David Černý, který byl autorem námětu celého „uměleckého díla“. Po skončení našeho předsednictví celá expozice skončila v muzeu EU v Plzni, které ji odkoupilo za 10 milionů korun.

Pokud bychom měli naše předsednictví v roce 2009 sumarizovat a představit si, o jak velký úřednický moloch se jedná, je třeba říci, že proběhlo 31 vrcholných akcí, z toho 7 summitů, 550 konferencí v ČR, 500 kulturních akcí vzniklo pod záštitou našeho předsednictví a podílelo se na něm 146 diplomatů na stálém zastoupení ČR v Bruselu. Do celé akce bylo zapojeno 1500 úředníků a použito bylo 4 000 normostran přeložených dokumentů. V ČR bylo na předsednictví EU akreditováno 3730 novinářů z toho 2049 zahraničních a bylo vydáno 30 000 akreditačních karet.

Pokud bychom se měli přenést do dnešní doby, pro nadcházející předsednictví EU v roce 2022 je charakteristické nic neříkající heslo, které si současná Fialova vláda zvolila, znějící „Evropa jako úkol“. Je více než symbolické, že se jedná o citát Václava Havla z jeho vystoupení v Cáchách v roce 1996: „...úkolem dnešní Evropy, je znovu objevit své svědomí a smysl pro odpovědnost v nejhlubším slova smyslu, nejen s ohledem na vlastní politickou architekturu, ale také s ohledem na svět jako celek.“ Co vláda odkazem na Václava Havla chce Evropě sdělit, však není jasné, protože jestli mají evropské vlády v nadcházející době nějaký úkol, pak je to postarat se o své občany, nikoliv o bruselský aparát. Je však také možné, že zvolené heslo jen zapadá do série prázdných, mnohdy až kýčovitých frází předcházejících hesel.

Slovinci si před rokem zvolili heslo „Společně. Odolní. Evropa“ a Francouzi před námi „Oživení. Síla. Sounáležitost.“ Hesla hezká, ale to je asi tak vše, co se o nich dá říci.

Česká vláda zároveň představila pět priorit, které se váží především k tématu současné ekonomické krize, válce na Ukrajině, energetické bezpečnosti, a nechybí ani ekologické balíčky a obrana proti dezinformacím a celkové posilování demokracie. To je v kostce představení toho, co nás v nejbližší době čeká, ovšem bez nás. Realita je totiž taková, že předsednictví je čistě symbolickou záležitostí. O tom, že bychom o něčem rozhodovali, si můžeme jenom nechat zdát. Většina agendy je už dávno připravena a zpracována v Bruselu a u nás se má pouze formálně schválit.

Role předsednické země není po reformě předsednictví Lisabonskou smlouvou tak zásadní, jak se mnohdy prezentuje. Jedná se spíše o příležitost, aby se předsednická země v rámci evropského kolosu představila či zviditelnila. Vše důležité se totiž odehraje za zdmi bruselských úřadů. Pokud bychom měli považovat české předsednictví v roce 2009 za určitou laťku, kterou jsme sami sobě nastavili, určitě lze hovořit o zvládnutém úkolu, co se administrativy a organizačního zajištění týče. Mediální dojem však byl oprávněně považován za příšerný. Pokud si současná vláda Petra Fialy bude vědoma své role, která ji v rámci předsednictví náleží, tedy že se od ní v Bruselu kromě několika ceremonií nic jiného neočekává, jejím jediným úkolem pro nadcházející předsednictví bude, aby naši zemi v očích evropské veřejnosti neztrapnila. Vládě vedenou ODS se to před třinácti lety podařilo dokonale.

prof. Ing. Petr Drulák, Ph.D.

Politolog, bývalý náměstek ministra zahraničních věcí ČR a velvyslanec ve Francii

Francouzský pohled na Evropu

Předsednictví v Radě EU přebíráme po Francii, zamysleme se proto, v čem se liší český a francouzský přístup k EU. Vezměme však přitom v potaz, že málokdy můžeme ztotožnit členský stát EU s jedním konkrétním přístupem. V demokracii je běžné, že na důležité otázky jsou různé názory, EU nepochybně k důležitým otázkám patří. Pokud se politické postoje k EU různí, znamená to, že navzdory bruselské mašinérii a evropeizovaným elitám si země dokáže stále ještě zachovat takové demokratické vymoženosti, jako je svobodná politická debata.

Pokud tedy chceme porovnat Česko s Francií ve vztahu k EU, nesrovnáváme dva postoje, nýbrž dvě postojové škály. Každou z nich si můžeme přiblížit dvěma výraznými a protikladnými politickými osobnostmi, které můžeme chápat jako krajní body, mezi nimiž je definován národní postoj. Dvojicí osobností se samozřejmě nevyčerpává bohatost národní debaty o Evropě, nicméně postačují našemu cíli, jímž je ukázat na odlišnosti v českém a francouzském přemýšlení o Evropě.

Francie

Francouzský postoj se rodil spolu s evropskou integrací v padesátých a šedesátých letech. Francie přitom hrála významnou úlohu a dala Evropě dvě protikladné osobnosti, z nichž každá výrazně ovlivnila její další cestu: Jeana Monneta, obchodníka a úředníka, který byl architektem evropské nadnárodní integrace, a Charlese de Gaulla, vojáka a politika, který byl důsledným obhájcem francouzské svrchovanosti.

Monnet připravil slavný Schumannův plán a stal se šéfem Vysokého úřadu Evropského společenství uhlí a oceli. Evropu pojímá jako nadnárodní společenství založené na vzájemně výhodné ekonomické spolupráci a spravované osvícenými administrátory. Od počátku také klade důraz na silnou vazbu s USA, jimž nemá být sjednocená Evropa konkurenčním projektem, nýbrž naopak ekonomickou příležitostí. Monnet je patronem Evropy elit, které jsou

ekonomické, technokratické a transatlantické. Proto dnes stojí v čele oficiálního bruselského pantheonu.

Nejsilnějšího kritika nachází toto pojetí Evropy právě v de Gaullovi. Muž, který Francii dvakrát zachránil (v roce 1940 odmítnutím kapitulace a v roce 1958 zamezením občanské válce), důsledně trval na tom, že evropská spolupráce musí být v rukách svrchovaných vlád, nikoliv úředníků a obchodníků. Měla se soustředit na bezpečnostní a strategické otázky, aby v Evropě vznikla třetí síla, která by byla nezávislá jak na USA, tak i na SSSR. Výhledově si dokázal představit i užší spolupráci s Ruskem (sovětský komunismus považoval za dočasnou historickou epizodu), nikoliv však s USA. Dodnes inspiruje národně orientované stoupence evropské spolupráce.

Francouzská pozice vůči EU v sobě zahrnuje oba prvky. Větší část politické, úřední a mediální elity přirozeně inklinuje k Monnetovi, je si však vědoma, že lid je gaullistický. To ukazují referenda o EU: maastrichtskou smlouvu Francouzi schválili po masivním přesvědčování nejtěsnější většinou, o evropské ústavní smlouvě se už přesvědčit nenechali. Navíc i do oficiálních francouzských pozic pronikají gaullistické impulzy. I prezident Macron, který je jinak ztělesněním obchodně orientovaného technokrata, dává opakovaně najevo svoji skepsi vůči NATO a usiluje o vytvoření Evropy jako autonomního strategického hráče. A konečně i když se Monnet s de Gaullem lišili v tom, jak má Evropa vypadat, oba byli přesvědčeni, že úředníci či politici, kteří ji povedou, musejí být francouzští.

Česko

Český postoj k evropské integraci se rodil během devadesátých let spolu s naší přípravou na vstup do EU. Utvářeli ho dvě nejvýraznější postavy polistopadového režimu – prezident Václav Havel a premiér Václav Klaus. Každý z nich do svého pojetí promítal svoji zkušenost, která byla v devadesátých letech i zdrojem jejich politické legitimacy. Havel coby disident pojímá politiku skrze morálku, Klaus jako liberální ekonomický badatel posuzuje politické otázky porovnáváním výnosů s náklady.

Havel si Evropu představuje jako nadnárodní morální společenství občanů hájící demokracii, lidská práva a hodnoty, které označuje za univerzální nicméně definuje jako „euroatlantické“ či „judeokřesťanské“. Národ a svrchovanost pro něho zvláštní hodnotu nemají, k technokracii cítí odpor, o ekonomice ví, že je důležitá, ale příliš ho nezajímá. Strategickým otázkám věnuje více pozornosti, neboť ozbrojené síly chápe jako nástroj obrany a šíření oněch hodnot a Rusko považuje za hrozbu. Nicméně zde nepočítá s Evropou, nýbrž spoléhá na USA a NATO; podporuje všechny americké intervence. Dodnes je patronem českého atlantismu a tzv. hodnotové zahraniční politiky. Obojí patří k základní intelektuální výbavě českých kulturních a mediálních elit, jakož i té části politických představitelů, kteří se dnes sešli ve Fialově vládě.

Klaus pojímá Evropu jako ekonomické sdružení svrchovaných států. Zdůrazňuje ekonomickou výhodnost jednotného trhu, odmítá však nadnárodní technokracii a evropské integraci nepřisuzuje žádnou hodnotovou či strategickou roli. Jeho pojetí liberální ekonomiky je slučitelné se svrchovaným národním státem a ekonomickou spoluprací napříč světem (včetně Ruska a Číny), naopak se vylučuje s bruselskou byrokracií. Obdivuje americkou ekonomickou vědu, ale tento obdiv nepřekládá do politického atlantismu. Americké vojenské intervence posledních desetiletí posuzuje z hlediska přínosu pro Česko a důvody pro podporu většinou nenalézá. Klaus je dodnes nejvýraznějším představitelem mírně euroskeptické a pragmatické zahraniční politiky, která nachází odezvu v části ekonomických elit i veřejného mínění.

Pokud dnes řada českých příznivců EU vychází z havlovského pohledu, je zřejmé, že jejich podpora EU má své limity, které jsou dány jednak jejich atlantismem a jednak jejich rozpaky nad bruselskou byrokracií. Současně ve společnosti působí klausovský odpor vůči EU, který se s migrační krizí a hodnotovým i ekologickým aktivismem komise rozšířil za hranice původních klausovců. I ta nejvíce probruselská česká vláda tudíž musí počítat s úzkými mantinely, které jí jsou vymezeny.

Nekompatibilita a aliance

Na první pohled je zřejmé, že české a francouzské vize Evropy se příliš nepotkávají. Z českého hlediska je málo přitažlivá představa o Evropě vedené Francií, mimo jiné už proto, že Češi Francii příliš nerozumí a mohou se oprávněně domnívat, že Francouzi jim rozumí ještě méně. Velké rozdíly jsou však i mezi krajními body názorových škál, které jsme ztotožnili se zmíněnými osobnostmi. V Česku i ve Francii nalézáme stoupence nadnárodní Evropy, je však velký rozdíl mezi technokratickou Evropou podle Monneta a hodnotovou Evropou podle Havla. I když v obou zemích zaznívá hlas obhájců suverenity, není totéž, zda je inspirován vojákem de Gaullem nebo ekonomem Klausem.

Na druhou stranu tyto rozdíly nejsou propastmi, které by bránily dialogu a spolupráci. V posledních letech můžeme pozorovat, jak se původně technokratická Evropa stále více obrací k hodnotovému aktivismu. Monnet a Havel se nakonec v Bruselu objali. Hodnotový obrat zahájila Junckerova komise během migrační krize a jeho nejvýraznější tváří se stal Frans Timmermans. Komise von der Leyenové tento trend ještě posílila a české komisařce Jourová připadla role vrchní strážkyně evropských hodnot. EU se také k nemalé radosti havlistů mnohem více vymezuje proti Rusku. Po ruské invazi na Ukrajinu přešla do studené války. Ale začalo to již před více než deseti lety, kdy, shodou okolností opět český, komisař Fülle objížděl východoevropské státy s nabídkami asociačních smluv a váhavcům na Ukrajině či v Arménii vysvětloval, že je třeba volit mezi Moskvou a Bruselem.

Pokud se takto dokázali obejmout stoupenci Havla a Monneta, proč by se neměli umět spojit stoupenci Klause a de Gaulla? Moralistně technokratická Evropa představuje největší hrozbu svrchovanosti evropských států od pádu totalitních impérií. Klausovská a gaullistická vize se shodnou na obraně svrchovanosti jako společném základu, v dalším se mohou doplnit: de Gaulle si příliš nelámal hlavu s ekonomikou a Klaus zase se strategickými záležitostmi. Čeští a francouzští obhájci svrchovanosti sice spolu nezaloží novou Evropu, ale mohou zahájit dialog, k němuž se připojí další a v konečném důsledku může vést k nashromáždění politické energie, která povede k předefinování evropského projektu.

Mgr. Jiří Kobza

Poslanec SPD

Česko v Evropské unii, dnešní výhledy

Situace v ČR v červnu 2022

Poslední vláda (od ledna 2022) aktivistů Petra Fialy (přezdívána lidově jako „Vláda národní sebevraždy“) se, oproti předchozí vládě Andreje Babiše, pokouší vést stát jako neziskovku, stylem, který můžeme popsat jako „aktivismus a levičácká ideologie nade vše, však on to někdo zaplatí“. Její dosavadní výkony jsou vrcholem nadšeného amaterismu a bezduchého plnění pokynů zpoza oceánu, případně z Bruselu. Nesmíme opomenout, kolik členů současné vlády prošlo nebo jsou dosud členy Aspen institute anebo prošli jinými indoktrinačními programy v USA. S tímto vědomím činy Fialovy vlády začínají dávat smysl a systém. Její úspěchy (respektive krize, které způsobila anebo je způsobila tím, že jim nezabránila, natož aby čelila rozumně následkům). Řada z nich je v přímé souvislosti s českým členstvím v EU, bez kterého by vůbec nenastaly. Stojí opravdu za to vyjmenovat a popsat každou zvlášť:

Společenská krize

Společenská krize je zatím nejméně viditelná, nicméně se šíří velmi rychle. Rozdělení společnosti na chudé a bohaté pokračuje bez pozornosti médií a nůžky se rozevírají čím dál víc. Oslabená střední třída ztrácí dech a snaží se udržet nad vodou, pod kterou ji tlačí rostoucí drahota základních životních potřeb. Už i dokonce propagandistický kanál ČT24 připouští, že občané z nízkopříjmových skupin se musí omezovat na jídle. Statisticky počet lidí zasažených, anebo ohrožených nouzí až chudobou rychle stoupá. Vláda sice občas milostivě upustí nějakou valorizaci důchodů (která je ale povinná ze zákona), anebo zvláštní dávku, které však nepokryjí ani to, co z úspor odebere inflace. Toto rozdělení společnosti je v ČR dlouhodobě a cíleně pěstováno:

Aféry „me too“

Genderismus a propagace homosexualismu

Hlučné menšiny (LGBT+++) proti mlčící většině

Imigrace a proti imigrace

Islám a protiislámu

Covid a rouška 1.vlna

Rouškaři a nerouškaři 2.vlna

Očkování a neočkování

Ukrajinská krize (po 24. 2. 2022)

Nastávající: chudí a bohatí

To vše za bezduchého servilního papouškování aktivistů z USA

Energetická krize

Energetická krize, která nastává za bubnování velkohubých prohlášení vedení EU a naší vlády, o konečném odstřižení se od „závislosti“ na ruském plynu a ropě. Ke zděšení ostatních vlád států EU totéž v hlubokém předklonu servilně papouškuje naše vláda i na mezinárodních fórech, aby prý Putin neměl na válku..... (připomíná to případ z minulého režimu, kdy zadržený vekslák z jisté menšiny tvrdil, že se snažil skoupit všechny dolary, aby USA neměly na válku...).

Podle předsedkyně Evropské komise Van der Leyenové, tato transformace (tedy to odstřižení) bude stát sama o sobě 200 mld. eur. Jenže už vůbec neřeší, kdo je asi tak zaplatí, resp. kdo si je bude muset vypůjčit od lichvářů z MMF a podobných bank? Tato suma se také promítne do spotřebitelské ceny, nemluvě o už tak dražším americkém či arabském (?) plynu (mimočodem, nákup saúdského a katarského plynu v logice protiruských aktivistů rovněž znamená financování genocidní války a hladomoru v Jemenu a opravdu brutálních arabských diktatur).

Jenže plyn není jen o vaření, jak se snad domnívá premiér Fiala, jde také o průmysl. Nebude plyn (to znamená, že sice bude, ale bude moc drahý), takže se drasticky zdraží vše, fabriky přestanou vyrábět zdražené neprodejně zboží a začnou propouštět. Potravní řetězec v naší zemi se zhroutl a nezaměstnanost vyletí raketově vzhůru. Odstřižení se od dovozů ruské ropy bude mít ještě tragičtější důsledky. Ropa není jenom benzín či nafta, ale především petrochemie, plasty, prací prášky a další výrobky. Tato krize vzniká díky amatérskému aktivismu naší vlády, která ve snaze zavděčit se komusi někde, nechápe důsledky svých činů a proklamací. Buďme vděční našim otcům a dědům, kteří vybudovali dostatečné elektrárnské kapacity. Díky jim totiž budeme mít čím svítit a topit.

Ceny elektřiny, plynu a ropy u nás kupodivu neurčují výrobní náklady, ale spekulanti na burzách, od kterých naše vláda (to bych fakt moc rád věděl proč nebo zač) nakupuje. Dohodnout dlouhodobý přímý kontrakt za srandovní cenu 5,70 / CBM, jak to mají Maďaři, je pro naši uvědomělou vládu prý politicky nepřijatelné. Uvedení plynovodu Nordstream 2 bylo prozatím pozastaveno, Nordstream 2 byl omezen (kvůli údržbě, protože díky sankcím nedostali Rusové náhradní díly do kompresorových stanic) a ze stejného důvodu byl omezen provoz i na plynovodu Turkish stream. Burzy reagovaly okamžitým startem cen vzhůru.

Podle teze Fialovy vlády, té podivné koalice amatérských aktivistů, „nahradíme prokletý laciný ruský plyn“ tím správným, několikanásobně dražším, americkým břídlíčným „FreedomGas“. Zvláštní je, že neřeší základní technické problémy, jako že není na světě dostatečná kapacita tankerů, aby LNG převezly přes Atlantik v potřebném množství, ani není dost terminálů v evropských přístavech, o plynovodech nemluvě, které by tento předražený plyn dostaly do střední Evropy. Podle ultralevicové filozofie, když je jasná ideologie (demagogie), jdou věčné argumenty stranou.

Zajímavé je, že žádné ekology netrápí, co životnímu prostředí působí těžba, zkapalňování a doprava tohoto plynu, na rozdíl od plynu v plynovodech, o kterém životní prostředí prakticky neví. Pozoruhodné. „Však on euroobčanten předražený a totálně neekologický plyn ještě rád zaplatí, protože jiný mít nebude, i kdyby neměl co dát svým dětem k jídlu“. Ceny ropy a plynu jsou šroubované do nebeských výšek spekulacemi, umožněnými právě členstvím ČR v EU.

Inflace a drahota

Inflace, základ krize finanční. Peníze ztrácejí hodnotu stále rychleji, navzdory všemu chlácholení ze strany vlády a ČT. Optimisté mluví o 20% inflace za letošní rok, pesimisté se nezastavují ani před 30%. Kdo si šetřil na stáří, bude mít očividně smůlu a bude muset do práce, zatímco mladí půjdou na Úřad práce. ČR má tč.4. nejvyšší inflaci v EU. Díky spekulacím s energiemi a vysoké inflaci (nejvyšší od roku 89) vystřelily ceny do kosmických výšek. To, že občané mají čím dál výš do žlabu, ale naše funkcionáře netrápí. Naopak, naší vládě vysoké ceny vyhovují, protože do jejich děravého rozpočtu díky nepřímým dním přitéká daleko víc peněz.

Netrápí je ani, že toto jejich pohodlí je vykoupeno rychle chudnoucím obyvatelstvem (nezapomínejme, že většinu finančních rezerv zejména nízkopříjmová většina obyvatel spotřebovala již během covidových omezení). Stejně tak je netrápí postupné vymírání střední třídy (té páteře demokratických států), která postupně zavírá své živnosti (za prvních 5 měsíců roku 2022 ukončilo činnost 4500 firem a stovky ohlásily bankrot. Nízké mzdy, export přidané hodnoty vyrobené zde, export financí... to vše by bez našeho členství v EU nebylo možné, protože náš stát by tyto vitální okolnosti kontroloval.

Emisní povolenky

Emisní povolenky, ten podvod všech podvodů EU, se staly dalším nástrojem, jak z občanů i z podniků vydřít další peníze. Kdokoliv cokoliv spaluje, zaplatí. Pokud tím vyrábí, zaplatí to občan ve vyšší ceně výrobku či služby. Od chleba přes průmysl až po krematoria či ústřední vytápění. Navíc prostředky, takto vydřené z Evropanů, si chce Evropská komise ponechat, aby nám z nich mohla milostivě tu a tam něco upustit, případně financovat své projekty (například imigraci z Afriky), pro které by nemusela najít souhlas. Tato krize je díky a v přímé souvislosti se členstvím ČR v EU.

Materiálová krize. Sankce EU proti Rusku povedou k rozsáhlé materiálové nouzi. Nejde jenom o ropu a plyn, tedy o petrochemii a výrobu plastů (například PET), ale i o výrobu umělých hnojiv či dostupnost hliníku, niklu a dalších surovin, kterých je Rusko předním vývozcem. Jak to asi budou například nápojové firmy řešit? Recyklace PET má omezený počet cyklů. Vrátíme se snad ke sklu? No a co letecký průmysl, ocelárny atd.? Ten dopad na všechny průmyslové sektory bude drtivý.

Ale koho ve vládě to zajímá, když jim za oceánem tleskají a plácají je po ramenou, jako věrné služebníky? Automobilní průmysl má problém s čipy, které se také vyrábí z ruských surovin. Když EU zavedla embargo proti Rusku na vývoz čipů, reagovali Rusové logicky tím, že přestali vyvážet materiál k jejich výrobě. Kdo je potom bit sankcemi? Obyčejný občan ČR. Je tedy zřejmé, že bez našeho členství v EU by nezávislá ČR měla dvoustranné smlouvy, které by nám tuto energetickou i materiálovou krizi (které by ani nemusely nastat) snadno vyřešily.

Migrační krize

Migrační krize nám připraví ještě mnohá nemilá překvapení, nejenom to, jak snadno a rychle odčerpala 45 mld. Kč z našeho rozpočtu. Kéž by naše vláda stejně nadšeně pomáhala našim nemajetným, jako do roztrhání (ale toho našeho) těla pomáhá cizincům! Nezapomínejme, že přes veškerou ukrajinskou hysterii, imigrace z Afriky a ze stř. východu běží tiše dál. Pokud se letošní neúroda a zaminované ukrajinské přístavy potkají v jeden moment, můžeme čekat, že miliony lidí z Afriky, stř. východu, ale i z Ukrajiny se vydají na hladový pochod do Evropy, která sama nebude mít co jíst. Co dělá naše vláda, aby byla připravená chránit naše hranice? Nedodržuje ani své vlastní a evropské zákony.

Například podle Dublinských dohod má uprchlík nárok na azyl v první bezpečné zemi, což v případě ukrajinské migrační vlny byly Slovensko a Polsko. Nic nebránilo našim orgánům v řádném prověření a identifikaci uprchlíků přicházejících do ČR. Uprchlíci s dvojím občanstvím, například maďarským, jako občané EU u nás nemají nárok na žádnou jinou podporu, než jakou má každý jiný občan země EU. Migrační krizi ještě urychlí a prohloubí tzv. Migrační úděl (Migration deal EU), podle kterého budou migranti „přesídlováni“ v rámci EU do států „dosud nezasažených migrační krizí“.

Vedle masové neřízené imigrace z Ukrajiny ale ve stínu propagandistické protiruské masáže nadále probíhá i nelegální imigrace z Blízkého východu a Afriky, která má ale úplně jiné ideologické cíle, kterými jsou především postupná islamizace Evropy a postupné převzetí politické moci v hostitelských zemích. O nástrojích politického islámu (islámského marketingu, pojednávám ve zvláštní kapitole). Migrační krize jde jednoznačně za EU (Wir shaffen das) na úkor členských států, k naplnění pochybných cílů aktivistů (a nadnárodních korporací, které se třesou na lacinou pracovní sílu do svých montoven v Evropě).

Potravinová krize

Potravinová krize je docela reálná verze budoucnosti. Blokádou a zaminováním ukrajinských přístavů se značně ztíží export ukrajinského obilí po moři, zatímco silniční doprava není schopna takové množství vyvézt. Indie, druhý největší exportér obilí, díky extrémním vedrům přišla o svoji letošní úrodu pšenice a zakázala export obilí. Sucho ve střední Asii také nevěští velkou úrodu a tak zůstává otázkou, co vlastně bude půlka světa (včetně Evropy) jíst příští rok.

V Afghanistanu sarančata sežrala značnou část úrody a vláda na podzim očekává hlad. Naše vláda, na rozdíl od okolních zemí (Polsko, Maďarsko) nezakázala přeshraniční spekulace ani export naší pšenice dokonce z letošní úrody ale i z úrody roku 2023. Co bude například s ječmenem (tedy jestli bude pivo) je ve hvězdách. Strategické zásoby státu připomínají špatný vtíp o tom, kam se půjdeme pást. Vláda nedělá nic pro to, aby se připravila na potravinovou nouzi.

Samozřejmě, celé situace se okamžitě chytili spekulanti, kteří v současnosti skupují veškeré volné obilí, aby jej na podzim či v zimě velmi výhodně prodali. Jižní Amerika zastavila vývoz soji, jedné z hlavních komponent výroby krmiva pro hospodářská zvířata. To je také důležitý signál. Když zvířata nebude čím krmit, půjdou na jatka, a až nebudou, otevře se konečně evropský trh masivním dovozům hovězího a drůbežího masa právě z jižní Ameriky. Zde je pařáty EU snadno vidět v umožnění spekulativních nákupů, přeshraničních transportech milionů tun obilí. Bez jednotného trhu EU, zmrzačeného dotační politikou a povinností biosložek do paliv, by ČR byla potravinově soběstačná.

Elektřina

Nepředpokládám, že by elektřina nebyla k dispozici, zejména díky českým jaderným i uhelným elektrárnám, vybudovaným (naštěstí) ještě v minulém režimu. Bude jí zde vyrobeno dost, otázkou je, kam ji naše energetické firmy (ČEZ) přes Lipskou burzu prodají, za kolik, a především, za kolik se bude prodávat pro české domácnosti s ohledem na jednotný energetický trh EU? Stará se naše vláda, aby jí byl dostatek za dostupnou cenu, když chce vše elektrifikovat? Nic jsem neslyšel. Bez našeho členství v EU bychom nemuseli platit naši vlastní elektřinu za spekulativní ceny burziánů.

Svoboda slova, dostupnost informací, cenzura a „boj s dezinformacemi“. „První obětí války je pravda“. Války kolem Evropy běží v jednom kuse. Zažíváme od roku 2001 vlnu cílené propagandy, otupující a arogantní. Zažíváme dehonestaci všech názorů, které odporují té jediné svaté a povolené pravdě. Komisařka Jourová, v roli vrchního cenzora, se tématu „boje s dezinformacemi“ nadšeně chopila a buší do alternativních zdrojů hlava nehlava.

Vypínání tzv. alternativních zdrojů na internetu, odpojování ruských informačních kanálů ze satelitů, jakkoliv se jedná o vyloženě neústavní kroky, prošlo bez trestu a po rostoucím počtu žalob na NIC.cz byly zase uvolněny. Propagandistická mašinérie zaměstnává nejenom poměrně levně prodejné novináře, ale i psychology a sociology, kteří všichni společně vrtí psem pravdy naprosto bezostyšně.

Očividně předpokládají, že většina občanů má IQ pod 90, a tak jejich fabulacím a manipulacím uvěří a opět budou volit „tradiční strany“ (volme raději známé zloděje, nevíme, co by dělali ti noví, které neznáme). Je jasné, že od našeho vstupu do EU dostává pravda ve veřejnoprávních médiích pořádně za uši a není naděje, že by to v budoucnosti mělo být jinak. Když vzpomeneme svobodu slova začátkem 90. let, tak současná situace je díky našemu členství EU opravdu k pláči. Zákon o digitálních službách EU, schválený cca před rokem, dává rámeček omezování přístupu k datům,

Nová vláda tzv. pětikoalice, plná aktivistického a zejména protiruského nadšení, složená z nadšených amatérů podle všech dosavadních výsledků postupuje precizně podle not, které jsou jí zadávány ze zahraničí, namísto aby hájila zájmy svého státu a národa. Myslím, že není pouze mým dojmem, že tato Timurova parta naprosto nechápe dlouhodobé důsledky toho, co dělají její jednotliví členové ani jak zhoubně působí jejich činnost v synergii.

Rostoucí tlak na větší „integraci do struktur EU“: Vláda pokračuje v tlaku na další přesun pravomocí českých volených orgánů do Bruselu. Snaží se o náhradu hlasování ve shodě (tedy každý členský stát má právo veta) hlasováním prostou většinou. To, že základní politiky středoevropských zemí a např. Francie se mohou velmi lišit, pro Fialovu vládu nehraje vůbec roli. Evropská imigrační, multikulturní, zahraniční, zemědělská, ekonomická, bezpečnostní a další politiky (LGBT++++) jsou věrným obrazem nekvalifikovaného idealismu extrémních levicových názorů představitelů evropské komise. To, že tyto názory se zásadně rozcházejí se zájmy českého státu, očividně pro Fialovu vládu nehraje roli. Jako důkaz mohu uvést, že jako prioritu českého předsednictví je dosažení statutu kandidátské země EU pro Ukrajinu, což rozhodně není ku prospěchu ČR ani jejich občanů.

Stejně jako v případě minulého českého předsednictví i nyní českou vládou cloumají skandály, tentokrát nejde o kabelky premiérské milenky, ale o korupční aféry nebývalého rozměru. Mafiánská struktura vládního hnutí STAN, které se nestydí označovat SPD jako extremisty. Je tedy otázkou, zda dojde naplnění tradice, že česká vláda padne během předsednictví.

PhDr. Jiří Hejlek

Filosof, místopředseda Akce D.O.S.T., bývalý náměstek ministra zahraničí a kultury ČR

Quo vadis, Evropo

„Byly to krásné a nádherné časy, když Evropa byla křesťanskou zemí, když tento lidmi utvářený světadíl obývalo jedno jediné křesťanstvo; jeden jediný velký společný zájem spojoval ty nejdálejší provincie této širé duchovní říše.“ Novalis: Evropa neboli křesťanství, podzim 1799.

Jako obyčejně i dnes jsem si vybral pro své povídání motto: . . . Je to úvodní věta z úchvatné studie „Evropa neboli křesťanství“ velikána romantismu básníka Novalise, kterou napsal na podzim roku 1799, tedy na samém počátku moderní atlantické civilizace, té „naší“ civilizace, nad níž se stahují mračna. Novalis vytušil, že to, co této civilizaci předcházelo, nebyl pouhý „středověk“, jakási temná epizoda ve vývoji tzv. Západu. Ostatně termínu „Západ“ v dnešním slova smyslu nepoužíval. Poznal, že před novou civilizací, kterou nazývám atlantickou, tu byla zářivá civilizace evropská. Tato „duchovní říše“ se víceméně kryla se zeměpisným pojmem Evropy. Vyznačovala se tím, že ji integrovala jednotná křesťanská víra.

Novalis nám snad pomohl pochopit, že Evropa není jen světadíl, ale že je to chudičkový dědic kulturní veleříše. Jejím oficiálním jazykem byla latina, a proto jsem polatinštl celý název své přednášky. Možná si vzpomínáte na dohadování se o tom, zda společný křesťanský původ má být uveden v rodokmenu EU. Je pochopitelné, že se tak nestalo. Důvodem není jen prosazování multikulturalismu, nýbrž také to, že si eurospiklenci byli dobře vědomi nutnosti od křesťanství, byť jen ve formě vzpomínky na něj, maximálně se distancovat. Ona Evropa (píši ji s malým „e“) Evropské unie se ani trochu nepodobá oné skutečné Evropě. Jak jsem zde před několika měsíci vysvětloval, je EU dílem globální plutokracie, která jako polírů využila politiky, z nichž mnozí byli diskreditováni svou činností za druhé světové války a pak spoluprací s komunistickými režimy, a jako techniky si zjednala ochotné intelektuály, kteří již od osvícenství snili svůj zvrhlický sen o celosvětové vládě. Novalis píše, že učenec je přirozeným nepřítelem duchovnosti. Odduchovnělá Evropa s malým „e“ je schopna pouze technokratických projektů typu Evropské unie nebo boje proti covidu.

Mnozí Evropané si jsou nicméně vědomi svého kulturního dědictví po křesťanské Evropě, která jako celek sice již nežije, ale zanechala po sobě nezapomenutelný odkaz, který se nám vryl do kolektivního vědomí poněkud nepřesně jako to, co je „přirozené“. Výstřelky oficiálního

náboženství atlantické civilizace jsou stále divočejší a jeví se jako stále méně přirozené. Nositelé a šířitelé těchto výstřelků si neuvědomují, jak se podobají sektářům dřívějších dob. Například vegani a genderisté by se mohli spatřit v katarech neboli kacífích. Ekologické aktivity se podobají starým pohanským obřadům. Různé typy esoterismu se často hlásí ke svým „předkům“ zcela otevřeně. A tak dále. Zajímavou úlohu, jejíž výklad by stál za vlastní přednáškou, je neblahá úloha vědy – přesněji řečeno některých vědců – v těchto záležitostech. Bývá užívána jako „důkaz“ věrohodnosti různých ideologických názorů, světónázorů a praktik. Opět nic nového pod sluncem. Objevili jste už nápadnou shodu ideologicko-propagandistické funkce tzv. gender studies dnes a rasové vědy v Německu 30. let?

Jako „nepřirozené“ se nám jeví také rozbíjení pospolitostních vazeb, zejména rodiny. Když se obránci rodiny odvolávají na „tradiční“ rodinu, je to ovšem projev neznalosti. Mají na mysli nukleární rodinu, tj. rodiče a děti. Tento model vůbec nepochází z křesťanské evropské tradice. Vznikl až na prahu atlantické civilizace jako příbuzenské uspořádání vzrůstajícího se měšťanstva. Opravdu tradiční rodina zahrnovala všechny žijící generace, ba i domácí personál. Na tomto příkladu je vidět, že „přirozený“ a „tradiční“ není totéž. Nic není tak jednoduché, jak to na první pohled vypadá. Když se pouštíme do boje proti současným atlantickým zlořádům, budme přitom obezřetní. Protivník by nás mohl nachytat na neznalosti vlastních východisek.

Při úvahách o Evropě bychom měli rozlišovat trojí smysl slova „Evropa“ pro dnešního člověka. Ponechávám tedy stranou Evropu jako fénickou princeznu unesenou a oplodněnou Diem. Jde o kulturní Evropu s velkým „E“ jakožto svébytnou civilizaci od 6. do 18. století a její dědictví (neboli tradici), o zeměpisné určení světadílu a o politický útvar. K prostřední „Evropě“ se vrátíme. Zatím jsme konfrontovali starou evropskou civilizaci a současnou politiku. Velmi oblíbeným trikem globalistických propagandistů je záměna těchto dvou významových odstínů. Hodně z nás zakusilo na vlastní kůži, že globalistický agent se zeptá, zda se hlásíte k evropské civilizaci. Po kladné odpovědi vám vyloží, že tudíž musíte být přívržencem EU. Pro jeho prostou mysl tomu tak skutečně je. My se však musíme takovému ztotožnění bránit. Být „proevropský“ a mít přitom na mysli Evropu s velkým „E“ znamená být rozhodně proti EU. Navrhuji – pro zmatení nepřítele – říkat: „Jsem proevropský, a proto protiunijní“.

Nadále se neobejdeme bez vysvětlení toho, co to je Západ s velkým „Z“. Drobná zmínka o něm padla na začátku. Západ se zaměřuje s jakousi rozšířenou Evropou. Navíc se zneužívá ještě o něco víc.

Svůj výklad otevřu provokativní větou: slovo „Západ“ označuje civilizaci, jež nikdy neexistovala. To slovo zajisté jednoznačně určuje světovou stranu. Ale odkdy a jak se stalo označením civilizace (a které)? Ačkoliv atlantická civilizace začala vznikat již během 16. století v Holandsku a pak v Anglii, aby se definitivně etablovala v polovině 18. století, musíme se pro vysvětlení podívat do „zaostalého“ Německa. V ostatních zemích a jejich jazycích (i u nás) přetrvává propletení zeměpisného a kulturního užití toho slova. Jak známo, základy jednotné spisovné němčiny položil Martin Luther svým překladem Bible. Na začátku 2. kapitoly Matoušova evangelia se setkáváme se třemi mudrci (u nás nesprávně králi), kteří přišli „od východu slunce“ poklonit se Ježíšovi. Tím „východem“ nebyl pro Luthera pouhý směr, nýbrž jakési území, z něhož připutovali. Luther se rozhodl, že tuto blíže neurčenou zemi pojmenuje „Morgenland“, což znamená „Jitřní země“. Později analogicky k tomu vzniklo slovo „Abendland“, tedy „Večerní země“. Dlouho trvalo, než se toto poetické synonymum začalo užívat jako označení kultury nebo civilizace. Existují zřejmě dva důvody, proč k tomu došlo. Za

prvé již v 18. století se Severní Amerika stává významnou součástí a později dokonce centrem atlantické civilizace, takže termín „Evropa“ přestává vyhovovat. A ty civilizace, které jsou jejími protivníky, leží vesměs na východ od Evropy. Za druhé nastal proces štěpení Evropy, který ji provází už několik set let. A tak ona část Evropy, která se cítí být nadřazena té druhé, se pojmenovává „Západem“. Tuto aroganci možná podpořila i teorie o posouvání „centra světa“ od východu na západ. Její počátky nalezneme – ovšem bez hodnotícího aspektu – u Augustina a v rozvinuté podobě v Hegelových Přednáškách o filosofii dějin.

Základem helénské kultury je Homér. Boj mezi Achaji a Trójany ovšem nepojal západ - východně. Pouhým náznakem protikladu mezi Východem a Západem jsou řecko-perské války. Spíše však lze hovořit o řeckém patriotismu. Boj Západu s Východem z toho udělala pozdější propaganda. Jejím obludným vrcholem je před několika lety natočený hollywoodský film. Řekové si vážili egyptské civilizace ležící od nich na východ. Římané pro změnu ctili řeckou – z jejich pohledu také východní – kulturu. Důležité rozdělení na Západ a Východ zaznamenáváme v roce 395 po Kristu, kdy byla římská říše trvale rozdělena na dvě části. Přitom ta východní byla významnější. Leželo v ní hlavní město Konstantinopolis a dvě střediska vzdělání i obchodu – Alexandrie a Antiochie. Toto dělení vedlo k postupnému rozdělení křesťanství na církev západní a východní. Jen ono bylo během trvání evropské křesťanské civilizace vnímáno jako významné, ale jednotu Evropy to nenarušilo. Evropskou jednotu pomáhal udržovat boj proti „nevěřícím“ Arabům, Mongolům, Tatarům a Turkům.

Teprve se vznikem atlantické civilizace, jejímiž hlavními znaky jsou osvícenství, kapitalismus, průmyslová revoluce, kolonialismus a ateistický humanismus, se projevuje potřeba rodící se civilizaci, která nepokrývala celou Evropu, ale šířila se koloniemi do celého světa, nějak pojmenovat. Využilo se k tomu slovo „Západ“. To by samo o sobě bylo v pořádku, kdyby kromě kolonizace mimoevropských území na západě i na východě nedošlo ke „kolonizaci“ v čase. Drzí dobyvatelé (nebo snad stateční průkopníci?) si přivlastnili řeckou kulturu, římskou civilizaci i křesťanskou Evropu a tento heterogenní celek pojmenovali „Západ“. Platón, Caesar, Konstantin Veliký ani náš Karel IV. nepatřili k Západu.

Mylnou představu o Západu dokonala druhá polovina 20. století. Politické a ideologické rozdělení Evropy v době studené války se možná v budoucnu stane pouhou zajímavou epizodou. Dnes má ale stále svou váhu v myšlení lidí, a to jak na bývalém Východě, tak na bývalém Západě. Zdálo se, že toto rozdělení potvrzuje tezi o existenci západní civilizace. Civilizačnímu (i zeměpisnému) pohledu byl podsouván pohled politický. Například: „Severní Korea je součástí Východu, zatímco Jižní Korea patří na Západ.“ Geograficky je to téměř naopak. Samuel Huntington bohužel podržel pojmenování „Západ“ a musel tak hledat východní hranice Západu. S ostatními hranicemi si tolik hlavu nelámal. Austrálie je podle něho „Západ“ a Japonsku vyhradil jeho malou specifickou civilizačku. Sáhl k staré známé hranici katolicko-protestantského a pravoslavného náboženství. Kolébka „západní“ civilizace – Řecko – se tak ocitlo na Východě. A Litva je podle této šablony na Západě. Huntington takto vyjadřuje postoj „Západu“, to znamená zejména Anglosasů, ke světu. A to si můžeme říci: „Zlatý Huntington oproti jiným!“

Slovo „Západ“ je dnes zaklínadlem. Někteří politici a publicisté využívají naší předlistopadové touhy „patřit k Západu“, a dokonce z toho dělají primitivní předvolební slogany. Jestliže se člověk halasně nehlásí k „Západu“, okamžitě na něj padne podezření, že je „ruský trol“. Atlantánům se zatím nezdařilo spolknout Rusko, které se tak stalo vhodným objektem nenávisi Západu, a tak se může nevědomému obyvatelstvu předhodit jako vhodný nepřítel.

Dnes je jím Rusko, zítra to může být Čína. Lidé většinou nechtějí být považováni za sympatizanta nepřítele, a tak se raději hlásí k „Západu“, ačkoliv pro to nejsou rozumné důvody. Není přece nutno obdivovat současné Rusko, abych se nepovažoval za příslušníka prakticky neexistující civilizace.

Vraťme se k úvodní otázce, kam se ubírá Evropa. Ukázali jsme si, že při rozboru civilizačních problémů naší doby je nemístné používat výrazu „Západ“. Geograficky a etnicky jsme Evropané, kulturně jsme dědici zaniklé evropské civilizace. Současná atlantická civilizace je na zřejmém ústupu z historické scény. My živoříme na jejím okraji a ti z anglosaského centra námi pohrdají jako „Východem“, ačkoliv od pádu železné opony uplynula doba, která se blíží době existence východního bloku. Budme si však vědomi toho, že ve světě neobstojíme sami. Evropu potřebujeme, a proto nás její osud zajímá. Aby se Evropané neutopili v přívalu alogenní populace, musejí se rozpomenout na starou evropskou důstojnost. Vyzbrojeni svými dobrými tradicemi z předchozích evropských civilizací budeme bojovat na dvou frontách. Na jedné straně proti zmíněnému přívalu cizorodých etnik a na druhé straně proti vládcům atlantické civilizace, globální plutokracii. Evropané nesmějí upadnout z extrému poddajné odevzdanosti do opačného extrému nekritické arogance. Už nejsme tou „nejvyspělejší“ civilizací, jak se rádi chlubíváme. Aby nedošlo k rozbití evropských národů, měla by se Evropa opětně scelit a na troskách atlantické civilizace se pozvednout k nové evropské existenci. Jestliže se toto nezdaří, hrozí mnoha evropským národům zánik nejen civilizační, ale i fyzický.

Vydává Institut Svobody a přímé demokracie (ISPD)

Americká 39, 120 00 Praha 2

Neprodejné

Vydává Institut Svobody a přímé demokracie (ISPD)

Americká 39, 120 00 Praha 2

Neprodejné